

494 αἰώου
1918.

ΝΙΚΗ

1918

13

133-144
Νοεμ 1918 - Σεπ 1919

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ.

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ 14 - Τεύχος 133
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1918

“ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ,,

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

Διὰ τὸ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ	Δραχμαὶ	12.—
Διὰ τοὺς ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ	»	8.—
Διὰ τὴν ΑΜΕΡΙΚΗΝ	Δολλάρια	3.—
Διὰ τὴν ΑΙΓΥΠΤΟΝ καὶ ΑΓΓΛΙΑΝ	Λίρα Ἀγγλίας	1)2
Διὰ τὴν ΚΥΠΡΟΝ	Σελίνια	10.—
Διὰ τὴν ΕΥΡΩΠΗΝ	Δρ. Χρ.	12.—

Ἐκδόσις ἐκλεκτῆ γενικῶς Φρ. χρ. ἢ δραχ. 25.—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ :

ΔΕΣΠΟΙΝΙΑ ΕΥΓΕΝΙΑΝ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Ὀδὸς Μενάνδρου 83, — ΑΘΗΝΑΣ

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις: “ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΝ,, ΔΘΗΝΑΣ

Πάν χειρόγραφον δημοσιεύμενον ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφεται.

Πάν σύγγραμμα ἀποστελλόμενον εἰς τὰ γραφεῖά μας ἀναγγέλλεται.

Αἱ ἐγγραφαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1ης ἐξάστου μηνός. — Τὸ τεύχος δρ. 1.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καλλιεργούμενα φυτὰ καὶ κατοικίδια ζῷα, ὑπὸ Βικτωροῦ Ηελν, κατὰ μετάφρασιν ὑπὸ **Εὐλογίου Κουρῦλα** διδάκτορος τῆς φιλολογίας. — Τὰ Ἰταλικά καὶ τὰ ἐν πᾶσι λόγῳ ἔργα τοῦ **Κάλβου Σπ. Δεβ. - Ἰζη.** — Ὁ Ἐθνικὸς μας δημοσιογράφος. — Δάση καὶ ἀναδασώσεις, νόμος 1396 (1918). **Ι. Π. Σταματού- λης.** — Ὁ Βουλγαρισμὸς. **Α. Ι. Κιογιμιτζόγλου.** — Τὰ Λαϊκὰ Δικαστήρια. **Ν. Θ. Σάϊτας.** — Ὀλίγον πρὸ τοῦ μαρτυρίου. **Χαραλάμπης Π. Καράβιας.** — Ἀπὸ τὴν Καλλιτεχνικὴν Κίνησιν. — Ἀπὸ τὰ Πάγκοσμα καὶ Κερκυραϊκὰ Πένθη. — Ἀπὸ τῆ ζωῆ τοῦ μηνός. — Ὁ Κόσμος. — Ὀλιγόστιχα κ.λ.π.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ ΠΟΛΕΜΙΚΗ “ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ,,

Ἡ «Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις» παλαίσασα μέχρι τοῦδε εἰς μυρίας δυσκολίας διὰ τὴν ἐξέδρασιν χάρτου εἶναι ἤδη ὑποχρεωμένη νὰ ἐμφανίζεταί με μορφήν κα- θαρῶς **πολεμικὴν**, μορφήν τῆς ἀνάγκης. Ἡ κρίσις τοῦ χάρτου ἔφθασε στὸ ὄξυτα- τὸν σημεῖον καὶ δεόν νὰ θεωρηθῆται ἄθλος καὶ ὅτι κατορθώομεν νὰ ἐκδιώμεθα. Ἡ τιμὴ τοῦ χάρτου ἔφθασε πλέον εἰς ἀπρόσιτα ὕψη.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ΄.

ΑΘΗΝΑΙ—ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1918

ΤΕΥΧΟΣ 133

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΗΕΛΝ

ΚΑΛΛΙΕΡΓΟΥΜΕΝΑ ΦΥΤΑ ΚΑΙ ΚΑΤΟΙΚΙΔΙΑ ΖΩΑ

ΕΝ ΤΗ ΜΕΤΑΒΑΣΕΙ ΑΥΤΩΝ ΕΚ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΙΤΑΛΙΑΝ

ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΟΙΠΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τῆς δευτέρας βελτιωμένης Γερμανικῆς ἐκδόσεως γενομένης

ἐν Βερολίῳ τῷ 1874

ΥΠΟ ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΥΛΑ

ΔΙΔΑΚΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΚΑΛΙΕΡΓΟΥΜΕΝΑ ΦΥΤΑ ΚΑΙ ΚΑΤΟΙΚΙΔΙΑ ΖΩΑ ΕΝ ΤΗ ΜΕΤΑΒΑΣΕΙ ΑΥΤΩΝ ΕΚ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΙΤΑΛΙΑΝ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΟΙΠΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ

Πραγματεία ιστορική και γλωσσολογική υπό

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΗΕΗΝ

Κατά μετάφρασιν εκ της δευτέρας βελτιωμένης Γερμανικής εκδόσεως γενομένης εν Βερολίνω τῷ 1874

ΥΠΟ ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΥΛΑ ΔΙΑΚΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΟΥ

Ιστορική ἀνασκόπησις τῆς βοτανικῆς ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν

ΠΡΟΙΜΙΟΝ

Προβαίνων εἰς τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης με-
ταφράσεως εἰς Περιοδικόν, οἷα ἡ «Ἑλληνική Ἐπι-
θεώρησις», εὐθέως κυκλοφοροῦν εἰς τὰ ἀνώτερα τῆς
κοινωνίας στρώματα, καὶ διὰ τὰς ἐνδιαφερο-
μένους διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς παρ' ἡμῶν Γεωργίας,
διαφλέγομαι ὑπὸ μόνῃς τῆς ἐπιθυμίας, ἵνα ἀνευπα-
ρῶσά τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῶν καὶ τὴν φιλοτιμίαν ἰδίᾳ
τῶν βοτανικῶν, πρὸς καλλιεργίαν τοῦ ἱστορικοῦ
τοῦτου τῆς Ἐπιστήμης κλάδου, καὶ ἐπισταμέ-
νην μελέτην τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, οἵτινες
διηγεῖσά παραμένοντι ἀνεξάντλητος θησαυρὸς καὶ
τροφοδοτῆς τέχνης καὶ ἐπιστήμης ἐν παντὶ
χρονικῷ σημείῳ. Παρόμοιός με ἦδη πρὸς τοῦτο καὶ
ἡ νῦν παρατηρουμένη ζωῆα τοῦ Κράτους κίνησις
πρὸς προσταςίαν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ ἔθνικοῦ πλούτου,
τῆς Γεωργίας καὶ τῶν Λασῶν, διὰ τῆς συστάσεως
εἰδικῶν Σχολῶν, Γεωργικῆς Τραπέζης, καὶ διὰ εἰδι-
κοῦ Ὑπουργείου, καὶ διὰ τῆς ἀποστολῆς νέων τροφι-
κῶν πρὸς σπουδῆν ἐν τῇ Δύσει.

Τοῦτο διὰ τὸ βιβλίον προέβρινα πρὸς μετάφρασιν
διὰ δύο κυρίως λόγους· πρῶτον μὲν, διότι μετὰ λύ-
πης ποσότηρησα, ὅτι τοιοῦτον σπουδαιότατον σύγ-
γραμμα πραγματευόμενον κυρίως περὶ τῆς Ἑλλάδος
(περὶ τῶν ἄλλων χωρῶν διὰ βραχέων πραγματεύεται
καὶ διὰ μόνον περὶ τῆς Ἰταλίας, καθόσον ἐντεῦθεν
μετέβησαν τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῷα εἰς τὴν λοιπὴν Εὐ-
ρώπην), οὐ μόνον δὲν ἔχει μεταφρασθῆ εἰς τὴν Ἑλ-
ληνικὴν, ἐνῶ ἐν Εὐρώπῃ ἀριθμεῖ ἤδη πολλὰς ἐκδό-
σεις, ἀλλ' οὐδὲ εὐρίσκειται ὅλος, οὔτε ἐν τῇ Ἑθνικῇ
Βιβλιοθήκῃ, οὔτε παρ' ἄλλῳ τινὶ τῶν ἰδιωτῶν, πρὸς
οὐδ' ἀπειθήνῃ ἐπιμέλειαν ὅτι τὸ βιβλίον εἶνε
σχεδὸν ἀγνωστον. (Σημ. Τοῦ συγγραμμάτος τοῦδε
τοῦ Hahn ἐγένετο καὶ τρίτη ἐκδοσις ὑπὸ Helm-
straeder τῷ 1890, ἂν δὲ πᾶσι ἀταξῆ ἡ μνήμη, ἀλλ'
ἐν τοῖς παροῦσι καιροῖς μοὶ ἦτο ἄδύνατον νὰ προη-
θευθῶ. Χάρην τῶν ἀναγνωστῶν ἐπιαναγκᾶς θεωρῶ νὰ
σημειώσω ἐνταῦθα, ὅτι ὑφ' ἂς συνθήμας μεταφέρθη
καὶ διατελῶ ἐν Αἰγίνῃ, ἐστάθη ἄδύνατον νὰ λάβω ἐκ
τῆς ἰδιαίτερας μου βιβλιοθήκης, κενεχρᾶς ἄλλως τε εἰς
βοτανικὰ συγγραμμάτια, βιβλίον τι, ἐκτὸς τοῦ ὑπὸ
μετάφρασιν καὶ τῆς βοτανικῆς τοῦ κ. Σ. Μηλιαράκη
(ἐκδ. Β') ἄτινα ἔφυγε νὰ φέρω μεθ' ἐαυτοῦ ἐνταῦθα.
Ἐντεῦθεν πάν ὅτι σημειοφίαν ἐν προκειμένῳ εἶναι
ἀπολυτικῶς τῆς ἀσθενείας μου μνήμης προῖον καὶ
διὰ τοῦτο ξηλοῦμαι τὴν ἐπιείκειαν τῶν μελετητῶν,
ἐάν που ἐν ἀγνοίᾳ σφάλω, ἢ ἐάν δὲν ἠδυνήθην νὰ

πλουτισθῶ διὰ τῶν ἀναγκαίων σημειώσεων τὴν μετα-
φρασιν ἐάν δε καὶ ὡς πρὸς τινὰς βοτανικοὺς θρούς
ὅπως πλημμελεῖς, καὶ ὀνομασίας τινῶν φυτῶν ἐπι-
μένο πολλὰχὺ τοῖς τετυμμένοις, καὶ τοῦτο ἀποδο-
τέον εἰς τὴν αὐτὴν αἰτίαν· τίς οἶδεν ἢ μικρὰ περὶ τὰ
τοιαῦτα ἐργασία μου, ποῦ εὐρίσκειται, ἢ τίς οἶδεν ἐν
δὲν ἐγένετο παρανόημα τοῦ πρὸς μετὰ ἄλλων χειρο-
γράφων μου! τελευταίον, στεροῦμαι καὶ αὐτοῦ τοῦ
Ἑλληνικοῦ Λεξικοῦ)· δεῦτερον δὲ, ὡς ἀναγόμενον
εἰς τὸν ἱστορικὸν τῆς ἐπιστήμης κλάδου καὶ διὰ διότι,
πλὴν τῆς προελεύσεως καὶ ἀναπτύξεως τῶν φυτῶν
καὶ τῶν ζῶων, πραγματεύεται καὶ περὶ τῶν ὀνομά-
των αὐτῶν «ἰσχυρὰ δὲ παιδεύσεως κατὰ τὸν Ἐπίτιμη-
τον, ἢ τῶν ὀνομάτων ἐπίσκεψις». Ὅθεν τοῦτου ἐνε-
κεν τὸ βιβλίον εἶναι τεργῶν καὶ ὡς ἀνάγκη: ἡ
ἐγκατάστασις τῶν φυτῶν τῆς καλλιεργίας, καὶ τῶν
κατοικιδίων ζῶων, προϋποθέτει, τόσας περιπέτειας
καὶ τόσα ἐπεισόδια, προέποντα οὐ τὴν τυχοῦσαν ποι-
κίλιαν καὶ χάριν εἰς τὸν ἀναγνώστην ὅστε δὲν εἶνε
ἀνυγῆς, νομίζω, ἡ ἐκλογὴ αὐτοῦ, διὰ Περιοδικὸν τοι-
ούτου, καὶ διὰ ἀναγνώσεως, οἷοι ἡμέτεροι οἱ ἐν Ἑλλάδι,
οἵτινες δυστυχῶς συνειδίκαμεν νὰ διάγομεν ἐν ρα-
στώνῃ, καὶ ἐάν πρὸς τὴν νὰ λάβωμεν βιβλίον εἰς χεῖρας
τοῦτο κατ' ἀνάγκην, δὲν νὰ συνενεῖ τὸ σφέλιμον
τῷ τεργῶ. Ἄλλ' ἐπειδὴ δυστυχῶς οὐδεὶς ἐκ τῶν
ἡμετέρων ἠγχολήθη, περὶ τὴν ἱστορίαν τῆς βοτα-
νικῆς, παραδίδων ἤδη τῷ κοινῷ τὰ προτόλεια ταύτης
διὰ τῆς μεταφράσεως τοῦδε τοῦ βιβλίου, θεωρῶ ἐπι-
αναγκᾶς πρὸς εὐχολίαν καὶ πλήρη κατανόησιν τοῦτου
ἵνα ἐν προοίμιῳ ποιήσωμαι ἀνασκόπησιν τῆς βοτα-
νικῆς ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων μέχρι ἡμῶν.

ΚΛΑΣΣΙΚΗ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΕΠΟΧΗ - ΧΡΗΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΠΟΧΗ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ-ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ-ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ, ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΗΣ ΚΑΙ ΠΛΙΝΙΟΣ

Τὰ ἐκ τῆς ἀρχαιότητος διασωθέντα περὶ βοτανικῆς
καὶ Γεωποιίας συγγραμμάτια εἶναι τόσον ἐλαῖστα,
ὅσον πενιχρὰ εἶναι καὶ ἡ περὶ αὐτὰ γενομένη ὑπὸ τῶν
νεωτέρων ἐργασία. Μετὰ τὸν δαμόνον **Ἀριστοτέλην**,
ὅστις οὐδὲν μέρος τοῦ ἐπιστημῶ ἀφῆκεν ἀνεξεργη-
τον, ὁ μαθητὴς αὐτοῦ **Θεόφραστος** ἐκληροδότησεν
ἡμῖν τὴν πολυτιμωτάτην «**περὶ φυτῶν ἱστορίαν**», ἐν
ἣ ὁ μόνον τὸς περὶ φυτῶν γνώσεις τῶν ἀρχαίων,
τὰ γένη καὶ εἶδη καὶ τὸς ποικιλίας αὐτῶν μεθ' ἑλκῶν
τῶν συνωνύμων παρεδωκεν ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ τελειότατον
σύστημα ὡς πρὸς τὴν ἐσχηκὴν ἐκείνην. Ἄλλ' οὗτος ἐκ τῆς

περιδεδῶν ἀρχαιότητος ἦτο ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος
φυτικός, ὃς τότε ἐκαλοῦντο οἱ βοτανικοί, οὗτινος
μέχρις ἡμῶν περιῆλθεν ἡ πραγματεία, πλείστον δὲ ἄλ-
λων μόνον τὰ ὀνόματα καὶ ἐλαῖστα; εἰδήσεις γνω-
ρίζομεν ἐκ τοῦ **Ἀθηναίου** καὶ μόνον. Ἐπὶ τῶν Ἄλε-
ξανδρινῶν χρόνων οὐδεὶς ἔγραψε περὶ φυτῶν πλὴν τοῦ
διασημοῦ ἱατροῦ καὶ ἱερέως **Νικάνδρου τοῦ Κολο-
φωνίου**, ὅστις ἐν τοῖς «**Ἀλεξίφαρμάκοις**» καὶ «**Θη-
ριακοῖς**» ἐν λαμπροῖς ἐξαμέτροις, ἀπεθηγαύρισε πολυ-
τίμως πληροῦσι περὶ φυτῶν καὶ τῶν δυνάμεων
αὐτῶν· αὐτοῦ ἐφλοιστέγησεν ἐπίσης καὶ ἔφερον ποιή-
μα τὰ «**Γεωργικά**» ἅπερ γνωρίζομεν ἐκ μεγάλου τε-
μαχίου, ὃπερ διέσωσεν καὶ πάλιν ὁ **Ἀθήναιος**.—
Παρέχονται μετὰ ταῦτα αἰῶνες διόκληροι καὶ ἡ βο-
τανικὴ οὐδεμίαν ἠξιώθη ἐπιμελείαν, ἔως οὐ οἱ μετὰ
Χριστὸν διάσημοι ἱατροὶ καὶ ἱστορικοὶ (φαρμακο-
ποιοὶ) περιέλαβον ἐν τοῖς συγγραμμάσι αὐτῶν καὶ
περὶ φυτῶν, ἀλλὰ μόνον στοιχειώδους καὶ ἀπὸ τῆς χί-
ρις τῆς ἐαυτῶν τέχνης τῶν φαρμάκων. Ἐκ τούτων ἀνα-
φέρομεν ἐνταῦθα μόνον τὸν περιφήμον **Ἀναβαρξέα
Διοσκουρίδην**, ὅστις περὶ τὰ μέσα τοῦ Β' αἰῶνος
ἀκριβῶς συνέγραψε σπουδαιότατον σύγγραμμα «**περὶ
ἕλης ἱατρικῆς**» ἐν 8 βιβλίοις, πηγὴν πολυτίμου δι-
όλου τοῦ μετὰ ταῦτα, μὴ' αὐτοῦ τοῦ Γαληνοῦ ἐξα-
ρουμένου. Ὁδὸς κατὰ σύστημα ὅλος ἐπιμετῶν περι-
γράφει τὸ ὅλον 800 περίπου φυτὰ· παραδίδοσι δὲ
ἡμῖν τὸ σχῆμα αὐτῶν ἐν πάσῃ ἀκριβείᾳ, τὸν τόπον
ἐνθα ἀφρονται, τὰς δυνάμεις καὶ ἐνεργείας αὐτῶν ὡς
φαρμάκων, καὶ τέλος τὰς ἰδιότητας ὡς τροφῆς.

Ἄλλ' ἐκεῖνο ὅπερ καθιστᾶ ἔτι σπουδαιότερον τὸ
ἔργον τοῦ Διοσκουρίδου εἶνε τὰ ποικιλοκόμια συνό-
νυμα, ἅπερ καίτοι πλείστα δὲ προήλθον ἐκ τῆς χειρὸς
αὐτοῦ, ἐν τοῖσι ἀπὸ γλωσσολογικῆς ἀπόψεως ἐνε-
χουσι πολλὴν ἀξίαν. Συγχρόνως δὲ ἐκάστου φυτοῦ
παρέστη καὶ τὴν εἰκόνα, ὡς βλεπέμεν εἰς τοὺς
σπουδαιότερους ἐκ τῶν κωδίκων, καὶ διὰ εἰς τὸν ἀ-
νεκτίμητον κώδικα τῶν Μουσείων τῆς Βουλδαπέτης,
ὅστις εἶναι γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Constantinopoli-
tanus, ὡς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐξαγορασθεὶς ὑπὸ
τοῦ βιβλιοπωλῆτου Beshicibus ἔτι 80 δουκίτων
ἀρχομένου τοῦ 13' αἰῶνος· ὁ κώδις οὗτος ἐγράφη τὸν
5' αἰῶνα διὰ χρυσῶν γραμμάτων τοῦ μεγαλογορα-
μένου ρυθμοῦ. (Σημ. Ἐπὶ τοῦ κώδικος τοῦτου εἰρ-
γάθη ἐργασία ὁ ἐμὸς φίλος Ἑμ. Ἐμμανουὴλ ἐπι-
μελήτης τοῦ Φαρμακολογικοῦ Μουσείου τοῦ Ἑθνικοῦ
Πανεπιστημίου, ἔξετισίμων περιποτῶν τιμῆν εἰς τὸ
Ἑλληνικὸν ὄνομα, καὶ κατόρθωσε νὰ προσδιορίσῃ
τὸν βιβλιογενετικὸν περὶ τὰ 400 φυτὰ τοῦ Διοσκουρίδου
ἐργασίᾳ ἦτις ἐδημοσιεύθη ἀμέσως ἐν ἐπιστημονικῷ
τῆν Περιοδικῷ τῆς Ἑβελτίας καὶ ἐπεκροτήθη
ὑπὸ πολλῶν ἐπιστημόνων τῆς Εὐρώπης. Περὶ τὸν
Διοσκουρίδην ἠγχολήθη εἰδικῶς ὁ διάσημος Γερμανὸς
Wellmann, ὅστις μετὰ πολλὰς ἐργασίας δημοσιεύθει-
σεν ἐν τῷ «Hermes» ἔξετισίμων τὴν κριτικωτάτην
καὶ ἀξιολόγον ἐκδοσὴν τῶν «Περὶ ἕλης ἱατρικῆς» βι-
βλίον τοῦ Διοσκουρίδου, ἢς ὁ μὲν Α' τόμος ἐξεδόθη
τῷ 1906, ὁ δεῦτερος τῷ 1914, ἐπολείπειται δὲ ὁ τρίτος.
Εὐτυχῶς ἐν Ἀθήναις εὐρισκονται παρ' ἰδιωτικῆς βι-
βλιοθήκης οἱ δύο τόμοι. Ἐπίσης φέρω ἐνταῦθα εἰς
γνωστῶν τῶν ἐνδιαφερομένων, ὅτι ὁ σπουδαιότερος ἐν
τῇ ἀνατολῇ κώδις τοῦ Διοσκουρίδου εἶνε ὁ τῆς βιβλιο-
θήκης τῆς μεγίστης Λαύρας τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τοῦ Π'
αἰῶνος μετὰ ἐγχρόμων καὶ καλλιτεχνικῶν αἰκῶ-
νων). Προσθεῖται ἐνταῦθα, ὅτι ὁ Wellmann διὰ
πραγματείας δημοσιεύσεως ἐν τῷ «Hermes» (τομ.
33) die Pflanzennamen des Dioscorides, θεωρεῖ
ὡς κυρίαν πηγὴν τοῦ Θεοφράστου καὶ Διοσκουρίδου
ὡς καὶ τοῦ Πλινίου τῶν πρῶτων τῆς ἀρχαιότητος· Βο-

τανικὸν Διοκλῆ τὸν Κιρδάτιον, οὐδ' ὁ Ἀθήναιος διέ-
σωσε πᾶσι πολλὰ ἀποσπάσματα πλὴν τούτων ὅμως
δισώθη καὶ ἐπιτολὴ περὶ ὑγιεινῶν τροφῶν πρὸς
Ἀντίγονον βασιλέα, δημοσιεύσασα τὸ πρῶτον ὑπὸ
τοῦ Φαρβικίου καὶ ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ Willamowitz.
Σπουδαιότερην ἐπίσης συμβολὴν κατὰ τὴν περι-
δον ταύτην εἰς τὴν βοτανικὴν παρέχοντι οἱ Λατίνοι
συγγραφεῖς, οἵτινες ἐν αὐτῇ ἐξαρτῶνται τελείως ἐκ τῶν
Ἑλληνισσῶν συγγραφέων, καὶ διὰ οἱ ἱατροὶ καίφαρμα-
κοποιοὶ καὶ Γεωτῶνοι (agricolae), οἵτινες διέσωσαν τοῦ-
τιμοστάτας ἐκ τῆς ἀρχαιότητος εἰδήσεις περὶ τῶν Ἑλλη-
νικῶν φυτῶν. Ἄλλ' ἐκεῖνος ὅστις ἠγχολήθη εἰδικῶς καὶ
κατέγραψε λεπτομερῶς τὴν Ἑλληνικὴν χλωρίδα, εἶνε
ὁ πολυμαθὴς ἱστοριογράφος καὶ φυσιοδίφης Πλί-
νιος, ὅστις μεταχειρίζεται αὐτὰ τὰ Ἑλληνικὰ τῶν φυ-
τῶν ὀνόματα μεταγράφων Λατινιστῶν, προσθεὶς ἐνια-
χοῦ καὶ τὰ συνώνυμα αὐτῶν, καταμαρβίνουσι δὲ τὰ
φυτὰ πολλὰ βιβλία τῆς «Historia naturalis» αὐ-
τοῦ.

Ἐἴπον ἀνωτέρω, ὅτι ὁ Διοσκουρίδης εἶναι πηγὴ
ἀνεξάντλητος καὶ ἀθνετία εἰς πάντας τοὺς ἐρετῆς
ἱατροῦς, φαρμακοποιοῦς καὶ Γεωτῶνους, ἀπὸ τοῦ Γα-
ληνοῦ καὶ Ὀρειβατοῦ μέχρι τῶν χρόνων τῆς Ἀναγε-
νήσεως τῶν Γραμμάτων ἐν τῇ Δύσει· ἐντεῦθεν καὶ
τὰ πολυαριθμὰ ἀντίγραφα αὐτοῦ ἐν τοῖς χειρογράφοις
βιβλιοθήκων, καὶ ἀπολύτως τοῖς μεταφράσαις, οὐδὲν
βιβλίον μετὰ τὸν Ἱπποκράτην καὶ Γαληνὸν ἠξιώθη
τοιαύτης ὑποδοχῆς· παρὰ τοῖς ἱατροῖς, ὅσον ὁ Διοσκου-
ρίδης.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΕΠΟΧΗ
ΤΑ ΙΑΤΡΟΣΦΙΑ

Δυστυχῶς ἐρετῆς ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν χρόνων δὲν
δύναται νὰ γείνη λόγος περὶ βοτανικῆς. Ἀρ' ὅσον
αὐτὴ θεωρηθεῖσα ὡς μέσον καὶ χρησιμότης ἠνώθη
μετὰ τῆς φαρμακοποιίας, ἔπαυσε πλέον ὡς ἰδιαίτερα
ἐπιστήμη ἐν εἰδικῶις συγγραμμάσι νὰ ἐξετάζηται τὰ
περὶ φυτῶν ἠδὲ εἰδήσεις ἀντιλοῦμεν ἐκ τῶν συγγρα-
μμάτων τῶν ἱατρῶν, καὶ μικρὸν ἔπειτα ἐκ τῶν πο-
λυτίμων ἱατροσοφίων, ἀποκείμενων ἀνεκδίτων ἐν
ταῖς διαφορῶς βιβλιοθήκῃς, ἐν ἀπειροχρίστοις καὶ
δυσεξεργητοῖς συντάξῃς ἢ ἀντιδόχοις. Καὶ ἐνταῦθα
ὅμως σπανιώτατα ἀπαντῶμεν ἠμῖν τοιαύτας περιγραφὰς
φυτῶν μετὰ τῶν συνωνύμων, ἀπ' ἧς ἐτοχῆς μάλιστα
εἰσηγήθησαν ἐν τῇ Φαρμακοποιίᾳ οἱ ἀραβικοὶ ὄροι
καὶ τὰ ὀνόματα ἔκτοτε τὰ ἱατροπορία παρουσιάζων
ἐνδεῖαν καταφθινῆ, καὶ γλωσσικὴν ἀκαταστασίαν
πάντοτε σφεδρὸν ἐν ταῖς τοιαύταις περιγραφῇς κατα-
φεύγουσιν εἰς τὸν Διοσκουρίδην, πολλὰκις δ' ἐν ἀρχῇ
ἢ ἐν τελείῳ τῶν τοιούτων ἱατροσοφίων εὐρίσκειται
καὶ ἐπιμνηστικῶν τῶν ὀνομα ἐξήγησις, καὶ τὰ ἐργασί-
α Βυζαντινὰ γλωσσολογία μετὰ τῶν συνωνύμων ἐν πλεί-
στοις (3 ἢ 4) ἔστιται γλώσσας. (Σημ. Περὶ ἱατροσοφί-
ων λόγου ἐνταῦθα γενομένου, δὲν θεωρῶ ἄσκοπον
νὰ ἐπιστήσῃ ἐπ' αὐτῶν τὴν προσοχὴν τῶν ἡμετέρων
ἱατρῶν καὶ φαρμακοποιῶν ὡς γνωστῶν ταῦτα περι-
λαμβάνουσι τὴν ὄλην σφεδρὸν ἐπὶ Βυζαντινῶν ἱατρι-
κῆν φιλολογίαν, ἐν ἣ πολλὰκις ἐγκυρῶνται, οὐ μόν-
ον ἀγνωστοὶ φαρμακοποιοὶ συντάξαι, καὶ θεραπευ-
τικὰ μέθοδοι τῶν ἀρχαίων, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ πολυτίμοι
ἀνέκδοτοι ἱατρικὰ πραγματείας, ὧν τινὰς ἐδημοσιεύ-
σεν ὁ Ideler, ἐν τοῖς Medicis graeci minorae. Καὶ
εἶναι μεν ἠληθῆ, ὅτι τινὲς ἠγχολήθησαν ἐν χειρογρά-
φοις ἱατρικῶς. (ὡς π. χ. ὁ Herm-Diels διὰ τοῦ τερι-
σπουδαιότου συγγραμμάτος Die Handschriften der
Anti Ken Aerzte καὶ Darembvergeschick; πολυτίμοι
βιβλίον Notices de Menuscripts grecques (ἐκ μόνων
τῶν βιβλιοθηκῶν τῆς Ἀγγλίας), καὶ παρ' ἡμῶν ὁ Κο-

στομοίρης δημοσιεύσας τὰς ἐαυτοῦ ἐργασίας ἐν τοῖς «Ann Assosiation des études grecques» ἀλλὰ μόνον ἐν τοῖς ἀφορώσιν εἰς τὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων λατρῶν τὰ σύμμικτα ὅμοια ταῦτα λατροσόφια, οὐδέ τις ἐφ' ὅσον γνωρίζω ἐξηρέυνηται. Ὁ κ. Στεφανίδης ἐν τῶν συγκαταθέντων τοῦ ἱστορικοῦ Λεξικοῦ ἐργασίας διὰ βραχέων ἐν τῇ «Ἀθηνᾶ» ὡς νομίζω, περὶ ἐπὶ τὰ λατροσόφια ἀποκαίμενον ἐν τῇ ἐθνικῇ Βιβλιοθήκῃ, ἀλλ' ἡ τοιαύτη περιγραφή, ὅπως καὶ ἡ ἐν τοῖς νεωτέρους καταλόγοις τῶν χειρογράφων, καὶ δὴ ἐν τοῖς τῶν Βιβλιοθηκῶν τοῦ Ἄθω, τοῖς ἐκδοθεῖσιν ὑπὸ τοῦ σεβ. καθηγητοῦ κ. Σπ' Λιμπρου, εἶνε ἀτελεστάτη. Ἄρχαι νὰ ἀναφέρω ὅτι πολλάκις ὁ κ. Λιμπρου εἶχει μόνον τὴν τίτλον: Ἰατροσόφιον! Πρῶτοι οἱ ἐσχάτως συντάξαντες τοὺς καταλόγους τῶν χειρογράφων τῶν Βιβλιοθηκῶν τῆς Ἰταλίας ἔδωκαν μείζονα σημασίαν εἰς τὰ Ἰατροσόφια, περιγράφαντες αὐτὰ λεπτομερῶς (ὅρα τοὺς καταλόγους τοὺς δημοσιευθέντας ἐν τῷ Ἰταλικῷ φιλολογικῷ περιοδικῷ «Studi Italiani di filologia classica»). Εἶναι ὄντως λυπηρὸν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ὡς πρὸς τὰ ἡμέτερα νὰ ἀκολουθῶμεν τοὺς ξένους, ἀλλ' εἴ τι λυπηρότερον νὰ μὴ ἀκολουθῶμεν ὅταν ἡμεῖς ἀφ' ἐαυτῶν εἰσὲτα ἀνίκανοι νὰ ἐπινοήσωμεν τὸ προσήκον καὶ ἀρμόζει ἐνταῦθα τὸ «Ἡσιόδειον ἐπιτομον μὲν τὸν παρ' ἐαυτῶν ὑπονοῶντα τὰ δέοντα, ἐσθλὸν δὲ καὶ τὸν τοῖς ἄλλοις ἐπόμενον, τὸν δὲ πρὸς μῆδετερον ἐπιτήδειον ἀρχειν» εἶναι πρὸς ἅπαντα, ὡς παραγράφει αὐτὸ ὁ Μέγας Βασιλεὺς ἐν τῷ πρὸς τοὺς νέους Ἰταλιαντικοῦ)

ΣΥΓΧΡΩΝΕΙΣ ΤΗΣ ΒΟΤΑΝΙΚΗΣ ΜΕΤΑ ΤΗΣ
ΦΑΡΜΑΚΟΛΟΓΙΑΣ
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΙΟΦΥΤΩΝ ΤΡΟΦΗΣ
Ἡ ΔΗΜΩΔΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗ

Ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις ἰδίως ἀπὸ τοῦ Γαληνοῦ καὶ ἐξῆς παρὰ τῆ φαρμακολογικῆ τῶν φυτῶν σπουδῇ, ἤχησε νὰ ἐξετάζωνται ταῦτα καὶ νὰ ταξινομῶνται ἀναλόγως τῆς φύσεως καὶ τῶν ἰδιότητων αὐτῶν ὡς τροφή τοῦ ἀνθρώπου, καὶ νὰ ἐξαρτῆται ἡ θεραπευτικὴ αὐτῶν δύναμις παρὰ τῆ λαματικῆ. Βεβαίως οἱ Ἕλληνας ἀνέκαθεν ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου ἤδη ἦσαν κατ' ἐξοχὴν φυτοφάγοι καὶ καρποφάγοι. Ἡ παρ' Ἡσιόδου παροιμιακὴ φράσις: «εἰ ἀπὸ μαλάξης καὶ ἀσφοδέλου μέγ' ὄνειρος γένοιτο», ἐμφαίνει ὅτι ἐπὶ ἄρχαιον ἔκτοτε τὰς ἀνθρώπων, ἐκ τῶν εὐτελεστάτων τούτων λαχάνων τρεφομένων. Πάντες δὲ ἀναμνησκόμενοι τοῦ τελευταίου ἡμῶν ἀποκλεισμοῦ, ὅτι οὐκ ὀλίγα ἐγράφησαν ἐν τῷ τύπῳ ὑπὸ τῶν δύσχυριζομένων, οὗ δύναται ὁ ἀσφοδέλος (κοινῶς σφραδοκίλη) νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν ἄρτον. Παρὰ δὲ τῷ Ἀριστοφάνῃ οὐκ ὀλίγος λόγος γίνεται περὶ τῶν ἀρτῶν λαχανοπωλίδων ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ μανθάνομεν μὲν καὶ ἐκ τοῦ Θεοφράστου πάμπολλα περὶ λαχανικῶν, γεδροπῶν καὶ ὀπώρων, καὶ τῆς πολλαπλῆς αὐτῶν χρήσεως παρὰ τῷ λαφ, ἀλλ' ἰδίως καταπλήσσει ἡμᾶς ὁ Ἀθήναιος διὰ τὴν ἀφθονίαν καὶ τὸν πλοῦτον τῶν ἐπιδησιῶσεων, ἃς ἐν διαφόροις ἀποσπαστικαῖς δίαισεσι, περὶ λαχανοφιλίας καὶ ὀπωροφιλίας τῶν δειπνοσοφιστῶν ὡς καὶ τῆς ἐκτάκτου ποικιλίας τῶν ἐκ τοῦ φυτικού βασιλείου ἔδωδιμων. Ἀναφέρει οὗτος ὅτι τοσαῦτες

ἐπιμειλίας ταῦτα ἤξιον τε παρὰ τῶν ἀρχαίων, ὡστα περὶ ἐν ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ἡ γκολοῦντο ἐν ἰδίαις πραγματεῖαις; οἱ «φυτικοὶ». Μῆγχοι δὲ ἔμπεροι ἐγραφοῦν τὰς ὀψροποιητικὰς τούτων, ὁ δὲ Ἀρχεστρατος καὶ Γαστρονομίαν.

Οἱ μεταγενέτεροι λοιπὸν συγγυνοῦσαντες τῇ φαρμακολογίᾳ τὴν βοτανικὴν, ἐν δὲ τοῖς ἱατρικοῖς συγγράμμασιν ἰδιαίτερον κεφάλαιον ἀφιερῶντες περὶ τῆς ἀπὸ τῶν φυτῶν τροφῆς, ἐξηράνισαν μὲν τὴν αὐτοτέλειαν αὐτῆς, ἀλλ' ἀπεξημίωσαν ἡμᾶς ἀφ' ἑτέρου ἱκανῶς, διότι πᾶν ὅ, τι περὶ φυτῶν γνωσκόμεν ἐκ τοιούτων συγγραμμάτων μόνον μανθάνομεν. Καὶ ἀπὸ ἄλλης ἀτόψεως ἐπίσης ὠφέλησαν, διότι ἐξελαίκευσαν, οὕτως εἶπεν, τὴν ἐπιστήμην: ἕκαστος ὡς τροφὴν λαμβάνων τὸ φυτὸν ἐγνώριζε συγχρόνως παρὰ ταῖς θεραπευτικὰς αὐτοῦ δυνάμεις καὶ τὰς λαματικὰς ἰδιότητας. Ὡς φάρμακα δὲ τὰ φυτὰ, ὅσον πρόχειρα, τόσον εὐτόριστα καὶ λυσιτελεῖ ὑπὸ τῶν εὐεϊδῶτων θεωροῦνται, ἐντεῦθεν ἡ φαρμακευτικὴ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἦτο αὐτόχρημα φαρμακοθεραπεῖα.

* (Σημ. Πολλὰ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς ἱατρικῇ ἐπιστήμῃ νομίζονται ὡς νεώτεροι ἀνακλιψίσεις μετὰ πολλοῦ δὲ θορυβοῦ διατυμπανίζοντα αὐτὰ ὡς στουδαῖα πρόδοσις αὐτῆς. Ὅπως καὶ ἡ φυσικοθεραπεία, ἥρας συνεπαγομένη τὴν παντελῆ τῶν φαρμάκων κατάργησιν περιορίζεται εἰς τὰ ὑπ' αὐτῆς τῆς φύσεως ἀπαγορευόμενα μέσα, ἥτοι εἰς τὴν αὐτὴν δίαταν, τὴν ἐκλογὴν τῶν τροφῶν, καὶ δὴ φυτικῶν ὡς τὸ πλεῖστον, τὰ λουτρά, τὴν ἠλιοθεραπείαν, τὸν σολμ. ἀσκήσεις, τὸν καθαρὸν ἀέρα κτλ. Ἄλλ' ὁ ἐγκύβητος εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀρχαίων ἑλλήνων λατρῶν οὐδὲν τὸ καινὸν βλέπει ἐν αὐτοῖς καὶ ἴνα μόνον περὶ τῆς ἐξουνομιμένης ἴσμεν ὡς πανοικίας ἠλιοθεραπείας ἀναφέρω, καὶ αὐτὴ ἦτο λίαν γνωστὴ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὁ δὲ Ὁρειβίσιος διὰ πολλῶν πραγμπεύεται περὶ ταύτης). Ἐμορφώθη δὲ οὕτως ἡ δημώδης; λεγομένη ἱατρικὴ, ἡ μὲν τοῦ νῦν ἐπιβόσκα καὶ ἀκμαῖουσα ἐν Ἀγίῳ Ὄρει παρὰ τοῖς ἀσθητοῖς μοναχοῖς, εἶ δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἀμορφώτοις χωρικοῖς, διαδεδομένη ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν διὰ τῶν Ἰατροσοφίων, ἡ προφορικῶς, ὡς μονοπόλιον προνομιοῦχον οἰκογενεῶν. Ἐντεῦθεν ἡ πληθὺς τῶν Ἰατροσοφίων ἐν ταῖς χειρογράφοις: Βιβλιοθήκαις, ἀπερ γραφόμενα πάντοτε ἐν ἀτλή καὶ ἀπερίτῳ λαϊκῇ γλώσσῃ, εἶνε καὶ ἀπὸ γλωσσικῆς ἀπόψεως πολὺτα μνηνεῖα. Ἐκ τούτου προήθηθον καὶ αἱ περιεργοὶ μαγικαὶ καὶ θαυματουργικαὶ δυνάμεις αἱ ἀποδιδόμεναι ὑπὸ τῶν ἀμαθῶν εἰς πολλὰ φυτὰ ὡς π. χ. εἰς τὸν μανδραγόραν, ἀπύανον κ. ἄ. Τοιαῦτα ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ἡ τῆς τῆς Βοτανικῆς κατὰ τοῦ Βυζαντινοῦ χρόνου καὶ ἐν ἡ Βιτανικῆρῶδότες ἀπεσπασθη ἐκ τῆς φαρμακολογίας, ἐξεχωρίσθη ὅμοια τὸ περὶ φυτικῶν τροφῶν κεφάλαιον, ἀποτελοῦν ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν ἰατρῶν ἰδιαίτερον βιβλίον, ἐνῶ ταῦτα ὑφίστανται διαφόρους διαφάσεις καὶ ὑποδιαφάσεις εἰς ποικίλας κατηγορίας, π. χ. εἰς εὐχνομα καὶ κακόχρημα, εἰς εὐπεπτα καὶ δύσπεπτα, εἰς θερμὰ καὶ ψυχρὰ, εἰς παχυντικὰ καὶ λεπτιντικὰ κτλ. περιγράφονται δὲ λεπτομερῶς τὰ εἶδη καὶ αἱ ποικιλίαι αὐτῶν, ὁ τρόπος, καὶ ὁ χρόνος τῆς φυτεύσεως, τῆς καλλιεργίας, τῆς χρήσεως κτλ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΙΤΑΛΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΝ ΠΕΖῶ ΛΟΓΩ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΑΛΒΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ὁ Κάλβος ἤκουσε τὴν διδασκαλίαν τοῦ Φωσκόλου καὶ ἡ Ὁδὴ ἔμεινεν ἀνέκδοτος καὶ ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς φίλου Καρμίλλου Ἀντόνα Τραβέρσου τῷ 1884 εἰς τὴν Νουνα Antologia ἀνευ τῆς σημειώσεως. Ὁ Φώσκολος εὐρισκόμενος ἐν Ἑλβετίᾳ ἀκόμη, ἔγραψε πρὸς τὸν καλὸν Ἀνδρέαν ἐάν τρεφῆται ἐν τῷ Ψαμί του, τὸ κρεββάτι καὶ ἐπίσης τὸ ἤμισον τῶν ὑποκαμίσων, ἀλλ' οὐχὶ χρήματα, ὡς ἔγραψεν εἰς τὴν Donna gentile ἐκ Ζυρίχης; τῇ 17 Ἀπριλίου τοῦ 1816, πρὸν τὴν ὁποῖαν προσέθετον: «Ἐάν εὐχαριστεῖται (ὁ Κάλβος) νὰ περάσῃ μαζί μου εἰς τὰ καλὰ καὶ εἰς τὰ κακά, νὰ μείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου ὡς ἔμεινεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν, μελετῶν μετ' ἐμοῦ, ὡς μου ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ μου ἀντιγράψῃ ἅς βαλθῇ ἀμέσως εἰς ταξεῖδι ἀλλὰ νὰ πάρῃ διαβατήριον». Ἕλληνας, μάλιστα Ἕλληνας τῶν Ἰονίων νήσων καὶ ἀκριβῶς Ζακύνθου. Αὐτὸς γνωρίζει τὴν ψυχὴν μου, τὴν καρδίαν μου, τοὺς τρόπους μου καὶ νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ τὸ ἑλεονὸν γράψιμον τῆς γραφίδος μου. Θὰ μὲ ἔχη ὡς διδάσκαλον, φίλον καὶ ἀδελφόν, ὡς με εἶχεν εἰς Βελλοσυνοῦρον, τώρα μάλιστα περισσότερον, ἀφοῦ δὲν εἶμαι τώρα πλουσιώτερός του. Ἐλπίζω νὰ μὴ τοῦ λείψῃ τίποτε, ἡ θὰ τοῦ λείψῃ μόνον ἐκεῖνο τὸδοπιον θὰ λείψῃ εἰς ἐμὲ. Θὰ ἔλθῃ ὅμοια ἡμεῖς ὅρα καὶ περιστάσεις, τῆ ἐνεργεία μου νὰ κερδίσῃ χρήματα, ἐάν θέλῃ, θὰ τὸν προτείνω εἰς τὰς Νήσους-μας ὡς ἀνθρωπον κατὰλληλον νὰ διδάσκῃ, εἰς ἐνα τῶν Λυκειῶν. Ἄλλὰ πρὶν ἢ ἀποφασίσῃ, νὰ σκεφθῇ μαζί σας. Ὅχι ὡς πρὸς τὰ οἰκονομικὰ μέσα, ἀλλ' ἐάν ὁ Ἀνδρέας μετεβλήθῃ καὶ δὲν με ἀγαπᾷ ὡς τὰ παρελθόντα εἶη, ἂν ὅμως εἶνε ὡς ἦτο θὰ τὸν δεχθῶ με τὰς ἀγάλας ἀνοιχτάς. Ὁ Κάλβος εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μεταβῇ εἰς

τὸν πρόσφυγα φίλον τοῦ διὰ νὰ ζήτῃ μετ' αὐτοῦ. Οἱ φίλοι τοῦ Φωσκόλου μετ' ἐνθουσιασμοῦ περὶ τούτου ἔγραφοῦν. Τῇ 27 Μαΐου 1816 ὁ Σάββιος Πάλικος ἔγραψε τῷ Φωσκόλῳ «Καὶ τὰς τρεῖς ταύτας ἡμέρας ἰερά μου εἶ-» ναι ἡ γνωριμία τοῦ Ἀνδρέα Κάλβου, τὸν ὁποῖον φρονῶ ὅτι δύναται τώρα νὰ σὲ ξαναῖδῃ καὶ θὰ σὲ βλέπῃ πάντοτε καὶ μαζί του θὰ διορᾷς τὴν τύχην σου. Ἐκτόςδε, τὸν ἀγαπᾷ ἐνεκα σου, τὸν ἀγαπᾷ ἐπίσης τὸ ἤμισον τῶν ὑποκαμίσων, ἀλλ' οὐχὶ χρήματα, ὡς ἔγραψεν εἰς τὴν Donna gentile ἐκ Ζυρίχης; τῇ 17 Ἀπριλίου τοῦ 1816, πρὸν τὴν ὁποῖαν προσέθετον: «Ἐάν εὐχαριστεῖται (ὁ Κάλβος) νὰ περάσῃ μαζί μου εἰς τὰ καλὰ καὶ εἰς τὰ κακά, νὰ μείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου ὡς ἔμεινεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν, μελετῶν μετ' ἐμοῦ, ὡς μου ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ μου ἀντιγράψῃ ἅς βαλθῇ ἀμέσως εἰς ταξεῖδι ἀλλὰ νὰ πάρῃ διαβατήριον». Ἕλληνας, μάλιστα Ἕλληνας τῶν Ἰονίων νήσων καὶ ἀκριβῶς Ζακύνθου. Αὐτὸς γνωρίζει τὴν ψυχὴν μου, τὴν καρδίαν μου, τοὺς τρόπους μου καὶ νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ τὸ ἑλεονὸν γράψιμον τῆς γραφίδος μου. Θὰ μὲ ἔχη ὡς διδάσκαλον, φίλον καὶ ἀδελφόν, ὡς με εἶχεν εἰς Βελλοσυνοῦρον, τώρα μάλιστα περισσότερον, ἀφοῦ δὲν εἶμαι τώρα πλουσιώτερός του. Ἐλπίζω νὰ μὴ τοῦ λείψῃ τίποτε, ἡ θὰ τοῦ λείψῃ μόνον ἐκεῖνο τὸδοπιον θὰ λείψῃ εἰς ἐμὲ. Θὰ ἔλθῃ ὅμοια ἡμεῖς ὅρα καὶ περιστάσεις, τῆ ἐνεργεία μου νὰ κερδίσῃ χρήματα, ἐάν θέλῃ, θὰ τὸν προτείνω εἰς τὰς Νήσους-μας ὡς ἀνθρωπον κατὰλληλον νὰ διδάσκῃ, εἰς ἐνα τῶν Λυκειῶν. Ἄλλὰ πρὶν ἢ ἀποφασίσῃ, νὰ σκεφθῇ μαζί σας. Ὅχι ὡς πρὸς τὰ οἰκονομικὰ μέσα, ἀλλ' ἐάν ὁ Ἀνδρέας μετεβλήθῃ καὶ δὲν με ἀγαπᾷ ὡς τὰ παρελθόντα εἶη, ἂν ὅμως εἶνε ὡς ἦτο θὰ τὸν δεχθῶ με τὰς ἀγάλας ἀνοιχτάς. Ὁ Κάλβος εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μεταβῇ εἰς

τὸν πρόσφυγα φίλον τοῦ διὰ νὰ ζήτῃ μετ' αὐτοῦ. Οἱ φίλοι τοῦ Φωσκόλου μετ' ἐνθουσιασμοῦ περὶ τούτου ἔγραφοῦν. Τῇ 27 Μαΐου 1816 ὁ Σάββιος Πάλικος ἔγραψε τῷ Φωσκόλῳ «Καὶ τὰς τρεῖς ταύτας ἡμέρας ἰερά μου εἶ-» ναι ἡ γνωριμία τοῦ Ἀνδρέα Κάλβου, τὸν ὁποῖον φρονῶ ὅτι δύναται τώρα νὰ σὲ ξαναῖδῃ καὶ θὰ σὲ βλέπῃ πάντοτε καὶ μαζί του θὰ διορᾷς τὴν τύχην σου. Ἐκτόςδε, τὸν ἀγαπᾷ ἐνεκα σου, τὸν ἀγαπᾷ ἐπίσης τὸ ἤμισον τῶν ὑποκαμίσων, ἀλλ' οὐχὶ χρήματα, ὡς ἔγραψεν εἰς τὴν Donna gentile ἐκ Ζυρίχης; τῇ 17 Ἀπριλίου τοῦ 1816, πρὸν τὴν ὁποῖαν προσέθετον: «Ἐάν εὐχαριστεῖται (ὁ Κάλβος) νὰ περάσῃ μαζί μου εἰς τὰ καλὰ καὶ εἰς τὰ κακά, νὰ μείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου ὡς ἔμεινεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν, μελετῶν μετ' ἐμοῦ, ὡς μου ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ μου ἀντιγράψῃ ἅς βαλθῇ ἀμέσως εἰς ταξεῖδι ἀλλὰ νὰ πάρῃ διαβατήριον». Ἕλληνας, μάλιστα Ἕλληνας τῶν Ἰονίων νήσων καὶ ἀκριβῶς Ζακύνθου. Αὐτὸς γνωρίζει τὴν ψυχὴν μου, τὴν καρδίαν μου, τοὺς τρόπους μου καὶ νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ τὸ ἑλεονὸν γράψιμον τῆς γραφίδος μου. Θὰ μὲ ἔχη ὡς διδάσκαλον, φίλον καὶ ἀδελφόν, ὡς με εἶχεν εἰς Βελλοσυνοῦρον, τώρα μάλιστα περισσότερον, ἀφοῦ δὲν εἶμαι τώρα πλουσιώτερός του. Ἐλπίζω νὰ μὴ τοῦ λείψῃ τίποτε, ἡ θὰ τοῦ λείψῃ μόνον ἐκεῖνο τὸδοπιον θὰ λείψῃ εἰς ἐμὲ. Θὰ ἔλθῃ ὅμοια ἡμεῖς ὅρα καὶ περιστάσεις, τῆ ἐνεργεία μου νὰ κερδίσῃ χρήματα, ἐάν θέλῃ, θὰ τὸν προτείνω εἰς τὰς Νήσους-μας ὡς ἀνθρωπον κατὰλληλον νὰ διδάσκῃ, εἰς ἐνα τῶν Λυκειῶν. Ἄλλὰ πρὶν ἢ ἀποφασίσῃ, νὰ σκεφθῇ μαζί σας. Ὅχι ὡς πρὸς τὰ οἰκονομικὰ μέσα, ἀλλ' ἐάν ὁ Ἀνδρέας μετεβλήθῃ καὶ δὲν με ἀγαπᾷ ὡς τὰ παρελθόντα εἶη, ἂν ὅμως εἶνε ὡς ἦτο θὰ τὸν δεχθῶ με τὰς ἀγάλας ἀνοιχτάς. Ὁ Κάλβος εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μεταβῇ εἰς

τὸν πρόσφυγα φίλον τοῦ διὰ νὰ ζήτῃ μετ' αὐτοῦ. Οἱ φίλοι τοῦ Φωσκόλου μετ' ἐνθουσιασμοῦ περὶ τούτου ἔγραφοῦν. Τῇ 27 Μαΐου 1816 ὁ Σάββιος Πάλικος ἔγραψε τῷ Φωσκόλῳ «Καὶ τὰς τρεῖς ταύτας ἡμέρας ἰερά μου εἶ-» ναι ἡ γνωριμία τοῦ Ἀνδρέα Κάλβου, τὸν ὁποῖον φρονῶ ὅτι δύναται τώρα νὰ σὲ ξαναῖδῃ καὶ θὰ σὲ βλέπῃ πάντοτε καὶ μαζί του θὰ διορᾷς τὴν τύχην σου. Ἐκτόςδε, τὸν ἀγαπᾷ ἐνεκα σου, τὸν ἀγαπᾷ ἐπίσης τὸ ἤμισον τῶν ὑποκαμίσων, ἀλλ' οὐχὶ χρήματα, ὡς ἔγραψεν εἰς τὴν Donna gentile ἐκ Ζυρίχης; τῇ 17 Ἀπριλίου τοῦ 1816, πρὸν τὴν ὁποῖαν προσέθετον: «Ἐάν εὐχαριστεῖται (ὁ Κάλβος) νὰ περάσῃ μαζί μου εἰς τὰ καλὰ καὶ εἰς τὰ κακά, νὰ μείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου ὡς ἔμεινεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν, μελετῶν μετ' ἐμοῦ, ὡς μου ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ μου ἀντιγράψῃ ἅς βαλθῇ ἀμέσως εἰς ταξεῖδι ἀλλὰ νὰ πάρῃ διαβατήριον». Ἕλληνας, μάλιστα Ἕλληνας τῶν Ἰονίων νήσων καὶ ἀκριβῶς Ζακύνθου. Αὐτὸς γνωρίζει τὴν ψυχὴν μου, τὴν καρδίαν μου, τοὺς τρόπους μου καὶ νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ τὸ ἑλεονὸν γράψιμον τῆς γραφίδος μου. Θὰ μὲ ἔχη ὡς διδάσκαλον, φίλον καὶ ἀδελφόν, ὡς με εἶχεν εἰς Βελλοσυνοῦρον, τώρα μάλιστα περισσότερον, ἀφοῦ δὲν εἶμαι τώρα πλουσιώτερός του. Ἐλπίζω νὰ μὴ τοῦ λείψῃ τίποτε, ἡ θὰ τοῦ λείψῃ μόνον ἐκεῖνο τὸδοπιον θὰ λείψῃ εἰς ἐμὲ. Θὰ ἔλθῃ ὅμοια ἡμεῖς ὅρα καὶ περιστάσεις, τῆ ἐνεργεία μου νὰ κερδίσῃ χρήματα, ἐάν θέλῃ, θὰ τὸν προτείνω εἰς τὰς Νήσους-μας ὡς ἀνθρωπον κατὰλληλον νὰ διδάσκῃ, εἰς ἐνα τῶν Λυκειῶν. Ἄλλὰ πρὶν ἢ ἀποφασίσῃ, νὰ σκεφθῇ μαζί σας. Ὅχι ὡς πρὸς τὰ οἰκονομικὰ μέσα, ἀλλ' ἐάν ὁ Ἀνδρέας μετεβλήθῃ καὶ δὲν με ἀγαπᾷ ὡς τὰ παρελθόντα εἶη, ἂν ὅμως εἶνε ὡς ἦτο θὰ τὸν δεχθῶ με τὰς ἀγάλας ἀνοιχτάς. Ὁ Κάλβος εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μεταβῇ εἰς

τὸν πρόσφυγα φίλον τοῦ διὰ νὰ ζήτῃ μετ' αὐτοῦ. Οἱ φίλοι τοῦ Φωσκόλου μετ' ἐνθουσιασμοῦ περὶ τούτου ἔγραφοῦν. Τῇ 27 Μαΐου 1816 ὁ Σάββιος Πάλικος ἔγραψε τῷ Φωσκόλῳ «Καὶ τὰς τρεῖς ταύτας ἡμέρας ἰερά μου εἶ-» ναι ἡ γνωριμία τοῦ Ἀνδρέα Κάλβου, τὸν ὁποῖον φρονῶ ὅτι δύναται τώρα νὰ σὲ ξαναῖδῃ καὶ θὰ σὲ βλέπῃ πάντοτε καὶ μαζί του θὰ διορᾷς τὴν τύχην σου. Ἐκτόςδε, τὸν ἀγαπᾷ ἐνεκα σου, τὸν ἀγαπᾷ ἐπίσης τὸ ἤμισον τῶν ὑποκαμίσων, ἀλλ' οὐχὶ χρήματα, ὡς ἔγραψεν εἰς τὴν Donna gentile ἐκ Ζυρίχης; τῇ 17 Ἀπριλίου τοῦ 1816, πρὸν τὴν ὁποῖαν προσέθετον: «Ἐάν εὐχαριστεῖται (ὁ Κάλβος) νὰ περάσῃ μαζί μου εἰς τὰ καλὰ καὶ εἰς τὰ κακά, νὰ μείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου ὡς ἔμεινεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν, μελετῶν μετ' ἐμοῦ, ὡς μου ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ μου ἀντιγράψῃ ἅς βαλθῇ ἀμέσως εἰς ταξεῖδι ἀλλὰ νὰ πάρῃ διαβατήριον». Ἕλληνας, μάλιστα Ἕλληνας τῶν Ἰονίων νήσων καὶ ἀκριβῶς Ζακύνθου. Αὐτὸς γνωρίζει τὴν ψυχὴν μου, τὴν καρδίαν μου, τοὺς τρόπους μου καὶ νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ τὸ ἑλεονὸν γράψιμον τῆς γραφίδος μου. Θὰ μὲ ἔχη ὡς διδάσκαλον, φίλον καὶ ἀδελφόν, ὡς με εἶχεν εἰς Βελλοσυνοῦρον, τώρα μάλιστα περισσότερον, ἀφοῦ δὲν εἶμαι τώρα πλουσιώτερός του. Ἐλπίζω νὰ μὴ τοῦ λείψῃ τίποτε, ἡ θὰ τοῦ λείψῃ μόνον ἐκεῖνο τὸδοπιον θὰ λείψῃ εἰς ἐμὲ. Θὰ ἔλθῃ ὅμοια ἡμεῖς ὅρα καὶ περιστάσεις, τῆ ἐνεργεία μου νὰ κερδίσῃ χρήματα, ἐάν θέλῃ, θὰ τὸν προτείνω εἰς τὰς Νήσους-μας ὡς ἀνθρωπον κατὰλληλον νὰ διδάσκῃ, εἰς ἐνα τῶν Λυκειῶν. Ἄλλὰ πρὶν ἢ ἀποφασίσῃ, νὰ σκεφθῇ μαζί σας. Ὅχι ὡς πρὸς τὰ οἰκονομικὰ μέσα, ἀλλ' ἐάν ὁ Ἀνδρέας μετεβλήθῃ καὶ δὲν με ἀγαπᾷ ὡς τὰ παρελθόντα εἶη, ἂν ὅμως εἶνε ὡς ἦτο θὰ τὸν δεχθῶ με τὰς ἀγάλας ἀνοιχτάς. Ὁ Κάλβος εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μεταβῇ εἰς

τέσσαρα τομείδια περιέχοντα : Α' επιτομήν της Ιταλικής γραμματικής μετ' άσκήσεων, Β' μεταφρασιν του πρώτου βιβλίου της ιστορίας της βασιλείας του Ατοκράτορος Καρόλου του Ε' υπό Ρόβερσον, Γ' Σαούλ, τραγωδίαν του Βίκτωρος Αλφμέρη καί της Δαναΐδας τραγωδίαν του Άνδρέου Κάλβου καί Δ' Αποσπάσματα του Τάσου, Αριόστου, Πετράρχου και Δάντου υπό Άνδρέα Κάλβου.

Ο Black συγχρόνως ήναγγέλλει την ήπικειμένην έκδοσιν ενός λεξικού της νεωτέρας Έλληνικής, συνταχθέντος υπό του Κάλβου περιλαμβανόντος δέ « πολλὰς χιλιάδας λέξεων ἐξ ἑκείνων μάλιστα αἱ ὅποια σχετίζονται » με τὰς ἐπιστήμας, ἀλλὰ δὲν εὐρίσκοντο » ἐξ κανένα ἀπὸ τὰ πάροχοντα λεξικά » Ἄγνωστον ἡμῖν ἂν τὸ ἔργον τοῦτο ἐξεδόθη ἢ ἔμεινεν ἀνέκδοτον. Διὰ τὸ ἀναγγελεθῆναι ὑπὸ τοῦ

Ἄγγλου ἐκδότου θὰ ἦτο ἔτιμον πρὸς δημοσίευσιν. Ὅπως δὴποτε ἦτο σπουδαία βοήθεια καὶ αὐτὸ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ λεξικοῦ τῆς ἑκατονταετηριδὸς τοῦ μεγάλου ἀπὸ τινος ἔτοιμάζεται πρὸς ἔκδοσιν.

Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο μία ἐν Λονδίῳ ἔρρευσα διὰ τὸ μάθωμεν ἂν τὸ λεξικὸν ἐξεδόθη καὶ περὶ τῆς τύχης τοῦ χειρογράφου, ἂν ἔμεινεν ἀνέκδοτον.

Εἰς τὸν Κάλβον ἐπῆλθεν ἡ πρώτη σχέψις περὶ συντάξεως νεοελληνικοῦ λεξικοῦ πρὸς χρῆσιν τῶν Ἄγγλων.

Ὁ Κάλβος ἔγραψε πολλὰς Ἰταλικὰς ποιήσεις, ἀλλὰ δὲν ἐδημοσιεύθησαν. Ἄλλως τε ἔπειτα κατέγινεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν σιχουρίαν εὐτυχῶς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΠ. ΛΕ ΒΙΑΖΗΣ

Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΜΑΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Καὶ μόνον ὁ τίτλος θ' ἀρκέσει γιὰ τὴν ἐννοήσιν καθὲς Ἑλλῆν ἀναγνώστης, ποῖος εἶνε ὁ ὧς ἄνω ἀποκαλούμενος Ἑλληγ.

Ποῖος εἶνε ὁ ἐθνικός μας Δημοσιογράφος. Ἐκεῖνος ποῦ κάθε μέρα τώρα, χρόνια πολλά, μετὰ τὸ συνθετικὸν μυαλό του, μετὰ τὴν ἀπέραντο πολυγλωσσία του, μετὰ τὰς βαθεῖας ἐννοίας τῶν σκεψῶν του, μετὰ τὸν χειμαρρὸν τῶν ἰδεῶν του, μετὰ τὴν πλημύραν τοῦ σφρίγους του, μετὰ τὴν ὀρμὴν τῆς φράσεώς του, μετὰ τὴν δύναμιν τῶν παρατηρήσεων του ἐμπνεῖται, παρορμῆ, προσωθεί, διανοίγει ὄριζοντας, διδάσκει ἀκούρατος, ἀπὸ περιωπῆς, μετὰ τὴν δέμην τοῦ πατριωτισμοῦ του τὸν Ἑλληνικὸν Ἄσόν.

Ποῖος θὰ διαβῆσθαι αὐτὰς τὰς γραμμάς καὶ ἄδεια δὲν θὰ φέρῃ στὴν φαντασία του τὸ τιμημένον δημοσιογραφικὸν ὄνομα τοῦ Βιάση Γαβριηλίδου.

Ποῖος πολιτικός, ποῖος Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, ποῖος Διδάσκαλος τοῦ Γένους, ποῖος Δημοσιολόγος, Οἰκονομολόγος, ποῖος Κοινωνιολόγος, ποιημῆστὴς τῶν Φυσικῶν ἐπιστημῶν, ποῖος Κληρικὸς, ποιητὴς ἐλευθεροῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, ποῖα ἑξαρετικὴ Ἑλληνικὴ προσωπικότης, ποῖος θεωρητικὸς ἢ πρακτικὸς ἢ κοινωνιστικὸς ἰδεῶν ἐκ τῶν συγχρόνων μας ἐκήρυξες, διεσάλτισεν, ἐτηρέσεν, διέτασσε, διεμόρφωσεν, ἀνέβηκεν εἰς τὴν ὕψην τῆς ἐθνικῆς δράσεως τοῦ Βιάση Γαβριηλίδου ;

Θὰ εἶνε ἀστέιον νὰ παρουσιασθῆ καποτε ἡ ἱστορία ποῦ θὰ ἔξουνησῃ καὶ θὰ μελετήσῃ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν, καὶ νὰ ἀποτομήσῃ νὰ σταματήσῃ μετὰ ἐκλήξει καὶ θαυμασμοῦ, τὰ χρόνια ποῦ ἔζη ὁ Γαβριηλίδης, πρὸς ἄλλην Πανελληνίον προσωπικότητα.

Ἡ ἐργασία τοῦ Γαβριηλίδου καλύπτει σὲ βάθην δυσσευθῆτα—ἔξω ἀπὸ ἐλαχίστους πολιτικούς—ὅπως ὁ Τρικοπέτης καὶ ὁ Βενιζέλος, ὅλους τοὺς συγχρόνους ἀριστοὺς τῆς διανοημένης καὶ δράτης Ἑλλάδος—Ὁμιβέρβα τῆς Ἑλλάδος τῆς ἰδεολογούσης, τῆς Ἑλλάδος τῶν ὁμοιοκοιτητικῶν καὶ τῆς ὁμιᾶς καὶ τῶν στίχων, τῆς Ἑλλάδος τῆς τρικυμωμένης μέσα σὲ στε-

νοὺς πνευματικῶν ὀρίζοντας καὶ σὲ ὄριαι ἀσφρακικά. Γιατὶ ἡ ἀτοπιεῖ αὐτὴ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει.

Ἄφοι ἄλλως, καὶ μία φράσις τοῦ Γαβριηλίδου ἀποστροφὴ ποῦ, ἔνα σιγμωδτικὸν του, ἔνα πινθηροβόλοῦσα ἰδέα του, μὴ δυνατὴ ἐντύπωσις του, ἔνα ζωηρὸ κοινωνικὸ ἀποτύπωμά του, μὴ θύελλα εἰκότων, ἔνα ἀνηλεὲς μαστιγώμα, μὴ συναραπή, ἔνα; θαυμασμοῦ, μία οἰμωγὴ, ἔνα σκόμμα Γαβριηλίδου εἶνε ποίημα, εἶνε λογοτεχνία, εἶνε ἀριστοτεχνία, εἶνε ἐπιδείγμα λόγου, ἔχει ἀρχιτεκτονικὴν, ἔχει ἔκφρασιν, ζωὴν, σφρίγγος ποῦ δὲν ἔχουν ὅλα ὁμοῦ τὰ φιλολογικὰ καὶ τεχνικὰ προτόνια τῆς συγχρόνου ἐμπνεύσεως, τῆς συγχρόνου πνευματικῆς ἐργασίας.

Δὲν τὸν συγκρίνω λοιπὸν τὸν Γαβριηλίδην ἐπὶ τοῦ καθαρῶς λογοτεχνικοῦ ἐπιπέδου γιὰτὶ ἄλλου ὑπάρχει τὸ μεγαλεῖόν του, ἡ ἐπιβολὴ του, ἡ ἀφάνιστος ζωτικότητα του.

Ὁ Γαβριηλίδης σκεπάζει ὅλους τοὺς διανοημένους ἀπὸ μίαν ἀνωτέρα, ἐντονωτέρα ἐσωτερικὴν ὀρμὴν. Σκεπάζει ὅλους ἐκείνους ποῦ ὤλεροτόλησαν κοινωνικὴν ἀναμόρφωσιν, κοινωνικὴν εὐθρομίαν, ποῦ ἀπέβλεψαν καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὴν ζωτικότητα τῆς Φυλῆς, εἰς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ φρονήματός της, εἰς τὴν ἀτσάλωτοίτησιν τοῦ χαρακτῆρός της; καὶ εἰς μίαν ἐπὶ ἰνάστασιν διαμορφωτικὴν τοῦ πολιτικοῦ, τοῦ κοινωνικοῦ, τοῦ ἐθνικοῦ. ποῦ ἐπολιτιστικοῦ, τοῦ παραγωγικοῦ, τοῦ γεωργικοῦ, τοῦ ναυτικοῦ, τοῦ ἐμπορικοῦ, τοῦ βιομηχανικοῦ, τοῦ βιοτεχνικοῦ καὶ τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλλάδος.

Ποῖος Ἑλληγ ἔχει τὴν δημοσιογρικὸν ἐνθουσιασμόν του, τὸν δικὸν τὸν ἀνεξάντηλον, ἀνιδιοελεῖ ἑνθουσιασμόν, γιὰ καθὲ τὸ ποῦ εἶνε ὁμαλεῖον, ἐθνικόν, πολιτισμένον, ἀνθρωπιστικόν, ἐξυψωτικόν εἰς τὸν τόπον μας ;

Ποῖος Ἑλληγ ἔχει τὴν ἀντίληψίν του, τὴν δικήν του πύμφοτον, διαγῆ ἀνείλημ, ποῦ σφάρεται σὲ κάθε ἑλληνικὸν σημεῖον, ποῦ εἰσθῆα πανταῦ, ποῦ δὲν

θορυβεῖται ἀπὸ τὴν λάμψιν, ποῦ δὲν πτοεῖται ἀπὸ τὴ δύναμιν, ποῦ δὲν ἐπιπάσεται ἀπὸ τὴν χλιδὴν ;

Ποῖος ἔχει τὴ συγκεντρωτικὴν, τὴν ἀπορροφητικὴν τὴν συναρπαστικὴν δύναμιν τῆς φαντασίας τοῦ Γαβριηλίδου, τὴ δύναμιν αὐτὴν ποῦ μεγαλύνει ἢ θρυμματίζει τὸν ἄνθρωπον, τὴν γνῶσιν, τὴν δροσερὰ δύναμιν τῆς φαντασίας, τῆς δικτῆς τοῦ φαντασίας, ποῦ διεισδύει παντοῦ, μέσα στὴ κοινωνικὴν καὶ ἐθνικὴν καὶ οἰκονομικὴν μᾶς ζωὴν, γιὰ τὴν ἀποκομίσην, γιὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦς θησαυροῦς τῆς ἀναλυτικότητος, τῆς παρατηρητικότητος, τῆς ἐγγειριστικότητος, τῆς βαθυτάτης ἀνασκοπῆς, τῆς υπερόχου ἀνατομίας γιὰ τὰ μεγάλα, γιὰ τὰ μικρὰ, γιὰ τὰ σπουδαία καὶ γιὰ τὰ ἀσημαντὰ προβλήματα τῆς ζωῆς ;

Ποῖος ἔχει τὸ Γαβριηλίδου φῶς τὸ δικὸ του, τὸ διαγνῆς, τὸ αἰθέριον, τὸ ἀπαλόν, τὸ ἐντονόν, τὸ δραστηκὸν ποῦ ἀρθρονον, ὁμηρικόν, ἀπαστρατόν, ἀστρατηφόλον ἐκπέμπεται ἀπὸ τὴν σκέψιν του, ἀπὸ τὴν ὀρμὴν τῆς ψυχῆς του, ἀπὸ τοὺς ἰδνικούς του πόθους, ἀπὸ τὴν πολιτισμένην διανοητικότητά του ;

Ποῖος ἔχει τὰς βαθεῖας καὶ πολυμορεῖς γνώσεις τοῦ Γαβριηλίδου ποῦ εἶνε βγαλμένες ἀπὸ τὴν μεγάλην κίνησιν, ἀπὸ τὴν ἀέννησιν οἰῶν τοῦ κόσμου, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν ὄκεανόν τῆς σχέψεως καὶ τῆς ἐπιστήμης, ἀπὸ τὰ στροβιλλίσματα τῶν συγκρουομένων ἰδεῶν, συστημάτων, κατευθύνσεων, βλέψεων τῆς σοφίας τῶν αἰώνων ;

Ποῖος ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὰς μελέτας τοῦ Γαβριηλίδου μέσα σὲ φημισμένες Βιβλιοθήκας, μέσα σὲ Πανεπιστήμια, μέσα σὲ ἐμενὴ τῆς Σοφίας, μέσα σὲ Σχολὰς, σὲ Πνευματικὰ κέντρα, σὲ Ναοὺς τῆς ἐργασίας. Μέσα σὲ ἔργαστήρια, σὲ ἐργαστήρια, σὲ βιομηχανικὰ καὶ γεωργικὰ ἐγκαταστάσεις τῆς διεθνούς προόδου, τοῦ διεθνούς πολιτισμοῦ ;

Ποῖος Ἑλληγ σκεπάζει στοργικώτερον μετὰ τὰς πτερυγίας τῶν πνευματικῶν δυνάμεων ἐνὸς Γαβριηλίδου τοὺς ἐδουράτους ὀρίζοντας ποῦ διανοίγει, ποῦ Ἄσος ἡ Γεωργία, τὸ Ἐμπόριον, ἡ Βιομηχανία, ἡ Ναυτιλία καὶ ὅλαι αἱ πλουτοπαραγωγικὰ ὄρηαι μᾶς ζωῆας ;

Ποῖος ἡγάθησε, ποῖος ἔμνησε, ποῖος ἐξύψωσεν τοὺς κλάδους αὐτοὺς βαθύτερον, ἐθνικώτερον, εὐλικρινέστερον, τρυφερότερον τοῦ Γαβριηλίδου ;

Ποῖος Ἑλληγ ἀπλόνει καθημερινῶς τὴν ψυχικὴν του ἔντασιν ὁρμητικώτερον, ζωηρότερον, νεανικώτερον, ζωγραφικώτερον, σπαρταριστικώτερον στὰ ζῆ-

τήματα ποῦ ἀφοροῦν τὴν ὕγιειν, τὴν ἐργασίαν, τὸ σχολεῖον, τὸ ὑπαίθριον, τὴν δημοσιογρικὴν πνοήν, τὴν ἐκπολιτιστικὴν ἀποστολήν τῆς Φυλῆς μας ;

Ποῖος ἐκήρυξε σοφώτερον, ἀριώτερον μεθοδικώτερον αὐτοῦ ; Ποῖος ἐνθουσιωδέστερον αὐτοῖς ἀπεθέωσε τὴν ἰδέαν, τὴν ἠθικὴν τῆς ἰδέας, τὴν ζωὴν τῆς ἰδέας, τὴν φιλοσοφίαν τῆς ἰδέας, τὴν αἰσιν τῆς ἰδέας ;

Ποῖος, ἀνὰ μέσον τῶν νεωτέρων γενεῶν, ἀνὰ μέσον τῆς ἐθνικῆς μᾶς ζωῆς, ἀνεπέτασε τομηρότερον, ψυχολογικώτερον, ἐμβριθέστερον τὴν Σημιαίν τῆς νέας Θεοσοφίας, τῆς Θεοσοφίας τῆς ἐργασίας, τῆς νέας Ἠθικῆς, τῆς Ἠθικῆς τῆς ἐργασίας, τῆς νέας Συνειδήσεως, τῆς Συνειδήσεως τῆς ἐργασίας ;

Ποῖος πρὸ δεκάδων ἐτῶν, πρὸ ἐνιαυτῶν, χθὲς, σήμερον, αἴθριον ἀκόμη ἀπὸ τῶν στυλῶν τῆς ἘΑκροπόλεως, ἑσπορήθη; μᾶς ἰδέας, ἐθνικός Κήρυξ, ἐθνικός Διδάσκαλος, ἐθνικός Ἀπόστολος, ἔξωστει ἀκούρατος, χειμαρρῶδης, μετὰ φῶς πολυάκτινον, μετὰ φῶς μοναδικῆς ἐντάσεως, μετὰ καταπληθούσαν καὶ συναρπάζουσαν καὶ συγκινοῦσαν δύναμιν καὶ ἔκφρασιν καὶ διατύπωσιν καὶ διαύγειαν καὶ ὑποβλητικότητα καὶ σαφήνειαν, τὴν ἀνεξάντηλον, τὴν πολύμορφον πνευματικὴν του ἰαμίδα ;

Ποῖος ἄλλος ἀπὸ τὸν μοναδικὸν ἔθνικόν μας Δημοσιογράφον.

Ποῖος ἄλλος ἀπὸ τὸν Βιάση Γαβριηλίδην. Καὶ ὅμως θὰ τὸ πιστεύσουν οἱ ἀναγνώσται τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως ;

Ὁ πνευματικὸς αὐτοῦ κολλοσός, ὁ πνευματικὸς αὐτοῦ φάρος τῆς πατρίδος, δὲν ἔλαβεν ἀκόμη οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐνδειξιν κρατικῆς τιμῆς. Τὸ γραφομεν γιὰ τὴν ἐθιμώσωμεν στῆς τραγικῆς αὐτῆς μεταπολεμικῆς ἡμέρας; ποῦ διερχόμεθα ἀκόμη.

Τὸ Κράτος, ἡ Πατρίς μας, ἀτηξίωσε νὰ κοσμήσῃ τὸ στήθῃ τοῦ ἐθνικοῦ ἀνδρός μετὰ ἔνα ἀπὸ τὰ πολυώνυμα παρόσημά του.

Τὸ Κράτος οὐτε κἀν ἐσέφθη σοβαρώτερον.

Νὰ τὸν θεωρήσῃ ὡς ἔνα ἐκ τῶν ὑπερανοτάων ὑπαλλήλων της καὶ νὰ τοῦ καθορίσῃ, γάρν τιμῆς, μίαν γενναίαν σύνταξιν, ἀναγορίζον οὕτω τὰς τεσσαροκοσμητικῆς μοναδικῆς ἐθνικῆς ὑπερησίας τοῦ ἀνδρός. Πόσον θὰ ἐξυψώοντο καὶ πόσον θὰ ἐτιμάτο ἡ Πατρίς μας καὶ ποῖα ἐθνικὴ τιμὴ θὰ ἀντηρακλιότο ἐπὶ τῆς Κυβερνήσεως τῶν Φιλελευθέρων ;

ΔΑΣΗ ΚΑΙ ΑΝΑΘΑΣΣΕΩΣΕΙΣ

ΝΟΜΟΣ 1396 (1918)

Κατὰ τὸν νεαρον Νόμον, προὶδν ὑπάτης Ἐθνιστικῆς ἀνάγκης, τὰ Ἐθνικά Κοινωνικά καὶ Ἰδιωτικά δάση τίθενται ὑπὸ τὴν ἀγροπνον φροῦρησιν τοῦ Κράτους ἐπὶ πληρωμῇ πρὸς τοῦτο φυλάκων παρὰ τῶν Κοινοτήτων καὶ Ἰδιοκτητῶν. ἔξυποκοινομένου ἀναγκαῖος καὶ λόγῳ τοῦ προστήσαντος, ὅτι τὸ Κράτος ὑπέχει εὐθύνας ὕλικῆς ἀποζημιώσεως διὰ πάσαν βλάβην, πρὸς τὰς Κοινότητες καὶ τοὺς Ἰδιοκτῆτας, πλὴν ἐκείνης τῆς ἐκ τῶν ἐμπρησμῶν τυχαῖον

ἢ μὴ, καὶ τοῦτο διότι τὸ Κράτος ἀντιτάσσει πλῆρη ἀδυναμίαν, ἥτις προσήκει ἔνα ἀσθῆ διὰ δύο ὁδῶν ὡδε πῶς. Τὸ Κράτος ὀφείλει νὰ ἰδρῆσῃ ἀσφαλιστικὰς Ἐταιρίας, πρὸς ἄς καὶ αἱ Κοινότητες καὶ οἱ οἱ Ἰδιοκτῆται ν' ἀσφαλιζονται ἐπὶ πληρωμῇ ἀναλόγων ἀσφαλιστρῶν ἢ καὶ ἀντασφαλιστρῶν, καθ' ὅν ἐν πιθανῇ δύσσορσίᾳ εἶναι δυνατὴ ἡ ἐπιδιώξεις ὕλικῆς ἀποζημιώσεως.

Ἡ ἔτερα ὁδός; δημοσιογρικὴ διὰ τῆς νο-

μοθετικής προνοίας εν άλληλεγγύη Κράτους Κοινοτήτων και Ίδιοκτητών, δυναμένων των τριών να ένασκάσι κατ' άλλήλων την πολιτικήν άγωγήν άπολύτως άσχετον προς την πολιτικήν τοιαύτην υπό περιορισμούς τινας, ούς εν δυνατή συντομία υποδεικνύει.

Προκειμένου περι καταστροφής Έθνικών Δασών το Κράτος ένασκαί την πολιτικήν άγωγήν κατά των Όμόρων Κοινοτήτων και Ίδιοκτητών ευθυνομένων πάντοτε συμμετρως. Προκειμένου περι καταστροφής Κοινοτικών Δασών ή Κοινότης ένασκαί την πολ. άγωγήν κατά του Κράτους και των όμόρων του έμπερησθέντος δάσους ιδιοκτητών Δασών πάντοτε συμμετρως. Προκειμένου περι καταστροφής ιδιωτικών δασών ο ιδιοκτήτης ένασκαί την πολ. άγωγήν κατά βούλησιν κατά του Κράτους και των μελών των όμόρων Κοινοτήτων ή εκείνης εις ήν κείται το ιδιωτικόν δάσος. Υποδείξας τας δύο όδους, άφίεμαι εις την θειτικήν πρόνοιαν του Κράτους, δυναμένου, ίνα κατ' έπιλογήν προτιμήση ταύτην ή εκείνην των όδών.

Ο νεαρός Νόμος δειται συμπληρώσειωσιν και καινοτομιών, ατινες εισι πολλαπλής φύσεως και άπαραιτήτων σκοπιμότητος.

Του νόμου έδραζομένου εις τας κατά Κοινοτήτητα ή πόλιν πενταμελείς Έπιτροπάς, ουδερίαν αναγράφει ευθύνην κατά των μελών τούτων άτινα επί ποικίλης ποοφάσεισιν άρνουνται ή θάθυμωσ έχουσι διά την ενεργόν έκπλήρωσιν του καθήκοντος αυτών, δι' ό και ένδεδειγμένη είναι υπό των πραγμάτων παρα του Κράτους ένασκασις ποινικής άγωγής, συναπαγομένης φυλάκισιν μηνιαίαν.

Απαιτείται προσέτι απαγόρευσις τελεία της περισυλλογής όών και νεοσσών και ή άγρευσις μικρών πτηνών, επιβαλλομένης κατά παραβά-

του ποινής δραχμών 20 εισπρακτέων εν περιπτώσει άνηλικιότητος παρα των προσβυτέρων μελών της οικογενείας του παραβάτου.

Απαιτείται έτι ή τελεία απαγόρευσις της θήρας, δυναμένης να έπιτραπή μόνον εις τα ιδιωτικά δάση, επιβαλλομένης χρηματικής ποινής δρ. 100 κατά παραβάτην. Έτι απαιτείται ή απαγόρευσις της ποιμνιοβοσκής εις τα Κοινοτικά δάση, και τους άναδασωτέους χώρους επιβαλλομένης ποινής δραχμών 100 κατά ποιμνιον και δραχμών 50 διά πάσαν οικιαρχόν αιγα, όπως δήποτε όδηγουμένην κατ' άγροφής ή κτήματα και εάν άνήκωσι άμφοτέρα εις τον ιδιοκτήτην της αιγής. Απαιτείται έτι ή άπόλυτος απαγόρευσις πάσης υλοτομίας, θαμνώσεως, περισυλλογής φυτωχώματος διά τα Κοινοτικά δάση επιβαλλομένης κατά παραβάτην χρηματικής ποινής δραχμών 50, της ποινής ταύτης επεκτεινομένης και επί των δασοκόμων οτινες εντός 15θήμερου προθεσμίας ήθελον παραλείψει την καταγγελίαν των σχετικόν παραβάσεων και την αναγγελίαν τούτων προς τους Προέδρους των Κοινοτήτων ως και πάσαν βλάβην εις τους ιδιοκτήτας δασών. Απαιτείται έτι ή πλήρης απαγόρευσις της ρητινοσυλλογής εις τα Κοινοτικά και Έθνικά τοιαύτα το προστατευμένης κυρίως φύσεως επί άπειλή έπιβολής χρηματικής ποινής δρ. 100 κατά παραβάτην και δημεύσεως της ρητινης.

Τας υποθήκας ταύτας άπορροούσας εξ άντικειμενικής ήμίσους και πέραν αιώνος πείρας υποδεικνύω άπλως εις το νομοθετούν Κράτος, όφειλον ίνα άποφορέη στεγανώς πάσας τας έκροάς του Νεαρού Νόμου και προς έκτέλεσιν Β. Διατάγματα.

I. Π. Σταματούλης

Ο ΒΟΥΛΓΑΡΙΣΜΟΣ

Ο εν ΛουρεντζόΜάρκας εκλεκτός φίλος της Έλληνικής Έπιθεωρήσεως απέστειλεν εις την εν Γιοράνιε-σμπουρη «Ν. Έλλάδα» τας κάτωθι γραμμάς άξίας ενδυνάμεις δημοσιεύσεως και πολλής προσοχής.

«*Ηγγισα να σάς γράψω, αλλά κολληθείη μου ή γλώσσα εάν σιωπήσω αυτήν την φοράν. Τα νεώτερα πολιτικά γεγονότα είνε ότι, ή Βουλγαρία άνευ όρων παρεδόθησαν προς τους συμμάχους. Εύχάριστα νέα δά αναφανήση ο πολός κόσμος. Ας μου έπιτραπή να έχω έναντιαν γνώμην. Οι δρασούδειλοι και μικροπόνηροι Βούλγαροι δέν έπρεπε να τύχωσι της μεγίστης αυτής χάριτος παρά των συμμάχων. Μόνον*

κνούπον και κόπανος τους φέρει αυτούς τους ανθρώπους εις συναίσθησιν του όρθού λόγου και του καθήκοντος. Η διαβολική μικροπολιτική των επαναλαμβάνεται ή αυτή ανά τους αιώννας.

Α'. Παραφνάς άγρίας τουραννικής φυλής αυτοί έχονται τον έκτον αιώνα εις Εθρώπην από τα βάθη της Ασίας, εδρόσκον άσυλον εις το πεπολιτωμένον Βυζάντιον το όποιον τοίς παραχωρεί πάν ό,τι απαιτείται προς εθνημέριαν ενός νέου λαού, πολιτισμόν, γραμματα και γαί-α: έκτεταμένα. Η βουλιμία των είνε άόρεστος.

Τ διοποιοῦνται γαίαις και χώραις του Κράτους, και προς τον Αδτοκράτορα στέλλουσι γραμματα. Η χώρα σου είναι ανεξάντλητος και ή καλωσύνη σου είναι ανεξάντλητος, όστε ήμεις επρολάβωμεν και έπιτραμεν ότι θα μάς έδιδες άν το έξητούσαμεν.»

Β'. Κροῦμος ο άρχηγός αυτών, γαμβρός αυτός του αδοκράτορος Νικηφόρου του Β'. έγειρείται έναντίον του ενεργέτου πενθερού και του Κράτους. Ο γενναίος εκ των γενναίων Έλλην Αδτοκράτωρ όρμά άκάθεκτος, συνάπτει μάχην και νικά όλοσχερώς τον άγριον Κροῦμον, όστις έκλιπαρεί ειρήνην «άνευ όρων», πλην κατά την άνακωχήν τα σίφητον περικυκλώνουν τον Αδτοκράτορα δολίως. Ο Νικηφόρος προς τους περι Αδιδόν όλλίγους στρεφόμενος, δέν ύπάρχει λέγει έλλίς σωτηρίας εκτός άν γίνωμεν πιερωτοί και πετάξωμεν, όστε γενναίοί μου θα πολεμήσωμεν μέχρις ενός τον δόλιον, δίδει μάχην, πλην νικάται ο δρσινηός, ο δε Κροῦμος άποκόπτει την κεφαλήν και το κρανιον έπάργυρον το μεταχειρίζεται ως κόπελλον εις τα ένδοξα Βουλγαρικά συμπόσια εις ύγειαν των πολιτισμένων Βουλγάρων τον.

Γ'. Έτερος ήγεμονικός αυτών άνετρόφη εις τα Αδτοκρατορικά παλάτια του Βυζαντίου και είχε διδάσκαλον τον σοφώτατον, τον χριστιανικότατον Μέγαν Φώτιον, συμμαθητής δε τα ρηγοπούλα. Η πρώτη τον φρονιός άμα τη έπιτροπή εις τους Βουλγάρους τον ήτο να καταστρέψη και άπολέση και να επαναστατήση έναντίον του Κράτους. Πλην οδτος εδρίκει τα επήχειρα της άχαριστίας του, τον Βασίλειον Β'. δέν γνωστόν της ιστορίας «Βασίλειος ο Βουλγαροκότος».

Αλλ' ο Έλλην οδτος Αδτοκράτωρ μέγας και ένδοξος, οδδέποτε θα τύχη της συγγένους έμοῦ του ταπεινού. Διού ήτο πολή άνθρωπιστής, πολή χριτιανός και έλάχιστα Έλλην.

Συνέλαβεν εν μάχη όλόκληρον στρατιάν Βουλγάρων άχαρίστων και λέγεται άφου έτύφλωσεν, άρήσας ανά έκατον ένα μονόφθαλμον, άσέστειλεν αυτους προς την εις Βουλγαρίαν άγρουσαν, ενήρ κατ' έμην γνώμην έπρεπε να τους ξεκάμη διά να μη γεννοβολούν έχίδνας. Φοβούμαι μη το σφάλμα επαναλαμβάνεται και την σήμερον.

Δ'. Δις έλαβον τα φώτα και την Ορθοδοξίαν παρα των Έλλήνων του Βυζαντίου και προστασίαν από τους Φαναριώτας και δις έστράφησαν προς τον Παπισμόν, χάριν συμφέροντος.

Ε'. Η Ρωσία τους ήλευθέρωσεν από τους Τούρκους και τους άποκατέστησεν έθνος έν νέον. Η Μεγάλη Βρετανία έβοήθησος χρηματικώς και πολιτικώς την ανάπτυξιν της χώρας τον, πλην έναντίον και των δύο εθνών ήγειρον χειρα άχαριστίας άχρισ όρας.

Μόνον όποτε το βασιό έλληνοδν χέρι εκινήθη και το τσαρούχι του τσοιά, τότε άνένηρε για να σώση το άιμον σαρκιον της. Οι άρχαίοι Αιγύπτιοι προκειμένου περι των άρχαίων Έλλήνων έλεγον «Έλληνες άει νέοι έστε», ήμεις επαναλαμβάνομεν «Σύμμαχοι και ιδίως Βρεττανοί άει πολή καλοί έστε». Ο Βούλγαρος πάλιν θα σάς άπατήση, εκτός εάν Σέρβοι και Έλληνες συμπάξουν μεθ' ήμων, διού μόνου οδοι γνωρίζουν τι εισι Βουλγαρία».

A. I. Κιορμτζόγλου.

ΤΑ ΛΑΪΚΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο μέγας Άγγλος ποινικόλογος Βένθμ, λέγει ότι οι μόνιμοι είναι τα όσα και οι όφθαλμοί της δικαιοσύνης. Και διά να βεβαιωθώμεν κολλήσεων περι της αξιοπιστίας των καταθέσεων γυναικών, παιδιών και ύπόκον μαρτύρων εκτός των άλλων μέσων τα όποια έχομεν πρέπει να ξεεταξωμεν και τα αττα από τα όποια προέρχονται αι ψευδομαρτυρία. Πιθανόν τα αττα να προέρχονται είτε εκ συμπαιθείας προς τον καταγορούμενον, είτε εκ φόβου, μίσους, εκδικήσεως κλπ. Ας λάβωμεν υπ' όψην μας μίαν εκ των άνω περιπτώσεων την της συμπαιθείας του μάρτυρος προς τον κατηγορούμενον. Εάν υποθέσωμεν ότι αυτη ένυπάχει μετ' ουδ' αυτών, τότε μάς επιβάλλεται να θεωρήσωμεν την κατάθεσιν αυτην πολή ύπόκον. Επισήσσωμεν την κατάθεσιν αυτην πολή ύπόκον. Επισήσσωμεν ότι ο μόνιμος έχει μίσος προς τον κατηγορούμενον εν τοιαύτη περιπτώσει αι πρώται έντυπώσεις αυτου αίνεσ διατελούσιν υπό την επήρειαν

του πάθος δύναται να μεταβληθών διότι καταλαμβάνεται οδτος από ευχαρίστησιν εκδικήσεως. Εάν θέλησωμεν να αναζητήσωμεν και άλλην αίτιαν ή όποια έπιδρά κυρίως επί της ύπό των ένόρκων κατης άπονομής της δικαιοσύνης είναι και ή πλημμελής μεία ή παράλειψ των σπουδαίων καταθέσεων των μαρτύρων εν τοίς πρακτικοίς του Κεκοσργιοδικείου. Η οι του έτηήματος τούτου πραγματεύεται ο συνάδελφος κ. Γεωργιάδης ο μεταφράσας γλαφυρώς το έργον του Guilhermet και λέγει επί λέξει τα εξής. Η καταπόνησις όλων των καταθέσεων εν πίσαις αυτών τωίς λεπτομερείαις εις όστενογραφημένα πρακτικά καθίσταται άναγκαιοτάτη δια πολλούς όρους. Ο και μικρόν μόνον πείαν έχον των Κεκοσργιοδικείων γνωρίζει τας παρεξηγήσεις αίνεσ λαμβίνουσι ποικίλαις χώραις, έλ-λείπει άκριβώς αναμνήσεως του λεχθέντος τόσον παρά των μαρτύρων όσον και παρά των συνηγόρων. Έκτός τούτου οδλ σπανίως σημεϊόν τι της καταθέ-

σεως μάρτυρός τινος, μεγάλην σπουδαιότητα έχουν διὰ τὴν ὄλην ὑπόθεσιν, παρέχεται ἐν τούτοις ἀπαρατήρητον διότι μόλις βραδύτερον εἰς τὸ τόμα τῆς διαδικασίας, θέλει γίνε ἀνιλητή ἡ σπουδαιότης του αὐτῆ. Ἐάν ὁμοῦ εὐρίσκειτο ἀναγεγραμμένον ἐν τοῖς πρακτικοῖς, ἀπλῆ ἀνάγνωσις τῶν τελευταίων τούτων θὰ ἐπέτρεπε νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἐν τῷ σχηματισμῷ τῆς ἀποφάσεώς των. Ἄλλὰ καὶ δι' ἄλλον λόγον ἐπιβάλλεται ἡ πλήρης καὶ ἀκριβὴς περιγραφή οὐ μόνον τῆς καταθέσεως, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐρωτήσεων, διότι αἱ ἐρωτήσεις ἔχουσιν ὑπερβιλλοῦσαν δύναμιν, ἀποτελοῦσι δὲ ἐν ὄλην μετὰ τῶν ἀπαντήσεων ἀνάγκη λοιπὸν νὰ δίδωσιν καὶ αἱ μὲν καὶ αἱ δὲ μετ' ὄλων αὐτῶν τῶν λεπτοῦ ἱερειῶν, ὅπως κατιστῆ δύνατος ὁ ἀκριβὴς προδιπορισμὸς τῆς ἀξίας τῆς καταθέσεως. Μεταξὺ τῶν διαφορῶν ποινικολόγων τινὲς εἶναι τῆς γνώμης, ὅτι πρέπει ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς συζητήσεως νὰ διανεμῆται εἰς τοὺς ἐνόρκους ἀνά ἐν ἀντίγραφον τοῦ ἐγκλητηρίου. Οὐδόλοξ ὁμοῦ συμφωνοῦν εἰς τούτου ὁ Faustin Helie, ὁ ὁποῖος διὰ μακρῶν ἀντιποροῦν τὴν ἐπιτροπὴν, ἦν θὰ ἐγέννα εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἐνόρκων ἡ τοιαύτη ὑπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ των διαρκῆς θεὰ τοῦ ἐγκλητηρίου (Τομ. 111 Νο 4810). Τὸ ἀρθ. 431 τῆς Ποιν. ἡμῶν Δικονομίας ἀπαγορεύει ἐμμεσοῦς τοῦτο καὶ ρητῶς ὄρξει τὸν χρόνον, καθ' ἣν ἐγχερίζεται τὸ ἐγκλητηριον εἰς τοὺς ἐνόρκους. Ἄλλοι τέλος προτίθενται τὴν στενογράφησιν τῶν πρακτικῶν ἐν πάσῃ ποινικῇ δίκῃ. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐπ' ἀφορατῆριφ συζητήσεως νὰ δίδηται εἰς τοὺς ἐνόρκους ἐν πλήρῃ ἀντίγραφον τῶν καταθέσεων, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τούτου ἀναποδοῖσιν εἰς τὴν μνήμην των τὰ κατατεθέντα καὶ ὑποβριθοῦνται εἰς τὴν στάθμισιν τῶν ἀποδείξεων (ἰδ. Πετροπούλου Ψυχ. Ἀναλ. Ποιν. Δικ. σελ. 154).

Βλέπομεν λοιπὸν πόσον εἶναι δυσχερὲς τὸ ἔργον τοῦ ἐνόρκου ἐὰν μάλιστα ἐλλείπουνσι ὅλα τὰ ἀνωτέρω διὰ νὰ ἐνοηθῆ καλῶς τὴν δικαιομένην ὑπόθεσιν καὶ μορφῶσῃ ἀσφαλῆ κρίσιν ἐπ' αὐτῆς. Πρέπει λοιπὸν κανεὶς νὰ δίδῃ μεγάλην προσοχὴν εἰς τὰ διάφορα ἐγγραφα, τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων, νὰ βασιάζῃ ὅσον δύναται τὴν κλητηριαν καὶ νὰ ἐξοιλήσῃ τὰ ἐν τῷ πνεύματι του ὑπαγοῦσας τυχόν ἀντιφάσεις πρὸς σχηματισμὸν ὀρθῆς κρίσεως. Οὕτω λοιπὸν συγκεντρώσῃ τὰ πραγματικά γεγονότα θὰ τὰ ὑποβιλήν ὑπὸ τὴν ἀτομικὴν του κρίσιν καὶ θὰ ἀποφανθῆ συμφῶνως μὲ τὴν συνείδησιν του.

Καὶ ἐν αὐτῇ ἀκόμῃ τῇ ἐτυμηγορίᾳ τῶν ἐνόρκων, ἐπρεπε, κατὰ τὸν κ. Guilhaumet νὰ ἀναγράφονται ἐπίσης οἱ λόγοι (ὁ; λ. γ. διολογί, ἐπ' αὐτοφῶφ συλληψις κ.τ. λ.) διὰ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐξετέλεσε πραγματικῶς τὸ ἀδικήμα. Ὁμοῦτος; νὰ ἀναγράφονται ἐπιμελῶς πάντα αἱ δηλώσεις καταθέσεις τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ κατηγορουμένου αἱ κατὰ τὴν δίκην γενομένης ἐπ' ἀφορατῆριφ. Οὕτω τὰ λαϊκά δικαστήρια θὰ ἀπέφυγον ἀσφαλῶς τὰς φεβερὰς πλάνας; αἰτίνας; ἐπιτυχῶς; παρ' ἡμῶν σ. α. νίος συμβαίνουσι, ἐνῶ ἄλλοι εἶναι συχναί. Ἄλλὰ ἐπὶ δυσχερετέρον ἀπ' βιβλίον τὸ ἔργον τοῦ ἐνόρκου

εἰς τὴν διάκρισιν τῶν νομικῶν ζητημάτων ὑποθέσεώς τινος καὶ μάλιστα ὅταν ἐλλείπουνσι τὰ ἀνωτέρω ἀπαραίτητα στοιχεῖα πρὸς μόρφωσιν ἀσφαλῶς κρίσεως. Ἀναμέμδα νὰ ἀπαριθμήσωμεν ἀπειρίαν ἐσφαλμένων ἐτυμηγοριῶν ἔνεκεν ἐλλειπτουσῶν παρὰ τὰς ἐξ αὐτῶν νομικῶν γνώσεων. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ὁ λαϊκὸς δικαστῆς κέκταιται ἡθικὴν οὕτως εἰλεῖ; κρίσιν, ἐνῶ ὁ τακτικὸς δικαστῆς; νομικὴν τοιαύτην. Πρὸ τοῦ ἐνόρκου παρουσιάζονται πολλάκις τοιαῖτα περιστασις καὶ γεγονότα τοῦ κοινωνικοῦ βίου, τὰ ὁποῖα βεβίωξ; δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προκρίουν οἱ νομοθέται. Ὁ λαϊκὸς δικαστῆς, ὡς καὶ ἄλλοι οἱ ἔπομεν, προσεχόμενος ἐκ τῶν σπλάγχθων τοῦ λαοῦ καὶ ἀντιπροσωπεῖται τὴν κοινὴν γνώμην καὶ σέβειν διὰ τῆς κοινωνικῆς του πείρας δύναται πολλάκις νὰ ἀνατληρώσῃ θραυμάσια πᾶν ὅτι ὁ νομοθέτης; παρέλειψε ἐν τῇ αὐστηρᾷ ἐπιμέλειᾳ τοῦ γράμματος τοῦ νόμου. Ἐν τούτοις εἰς πολὺπλοκα νομικά ζητήματα δὲν δύναται νὰ ἐκδηλώσῃ ἐκδόξως τὴν πεποιθῆσιν του ὅπως εἰς τὰ πραγματικά τοιαῦτα εἰς τὰ ὁποῖα οὐδένα κανὸνα σταθμίσσεως ἀπολοῦθεῖ ὡς ἔχον ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπολυτὸν πρὸς τοῦτο ἐλευθερίαν.

Μὰς εἶναι γνωστὸν, ὅτι τὰ ἀποφῶντα ἐν γένει τὴν μόρφωσιν τῆς ἐλευθερίας; πεποιθήσεως; τοῦ ἐνόρκου κηθωρίσθησαν ὑπὸ τοῦ ἀρθ. 435 τῆς Ποιν. Δικονομίας. Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐλήφθη ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ κειμένου 342 τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ συμπεριλήφθη εἰς τὰς Ποιν. Δικονομίας Ἀυστρίας; ἀρθ. 326 καὶ Ἱταλίας; ἀρθ. 498. Τὰ τῆς διασάφεως τῶν ἐνόρκων περιλαμβάνονται ἐν τῷ ἀρθ. 435 καὶ ἔχουσιν ὡς ἐξῆς; «ὡς διασάφεις τῶν ἐνόρκων δὲν ἀφορᾷ οὐδόλοξ; τὰ νόμιμα ἀποτελέσματα καὶ τὰς διὰ τῆς ἀποφάσεως; ἐπαχθισμένους ποινάς». Τέλος τὸ ἀρθ. 420 λέγει ὅτι; ἐπὶ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων ἀποφαινεται περὶ τοῦ πραγματικοῦ μέρους τῆς κατηγορίας; Πολλὸ ὀρθῶς; ὁ συνάδελφος; κ. I. Πετροπούλου εὐρίσκει τὰς διατάξεις ταύτας ἀντικειμένως πρὸς τὴν ψυχολογίαν, τὸ δίκαιον καὶ τὴν πραγματικότητα, δικιολογεῖ δὲ τὴν τοιαύτην γνώμην του ὡς ἐξῆς; «Ἐφ' ὅσον ὁ βίος ἡμῶν διέπειται ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς προνοητικότητος, εἰ αἱ ἄπορον πᾶς ὁ ἐνορκος δύναται νὰ διακίξῃ χωρὶς νὰ ἔχη πρὸ ὀφθαλμῶν τὰ ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας του προκρίπτονα ἀποτελέσματα. Τὸ ἀρθ. 435 τῆς Ποιν. Δικον. ἀπαγορεύει τὴν ἀνάμειξιν τῶν ἐνόρκων εἰς τὸ ζήτημα τῆς ποινῆς. πολλοὶ ὁμοῦ τῶν ποινικολόγων καθόρθωσαν νὰ σχηματίσσοι σαβερὸν ρεῖμα ἐν τῇ ἐπιστήμῃ περὶ συμμετοχῆς; αὐτῶν εἰς τὴν ἐπιβίλην τῆς ποινῆς. Ἐν Γενεῦθ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1890 ἐδόθη τὸ δικαίωμα εἰς τοὺς ἐνόρκους νὰ ἐπιβιβάσσι καὶ τὴν ποινὴν εἰς τὸν κατηγορούμενον. Κατὰ τὸ ἔτος δὲ 1908 ἐν Γαλλίᾳ, ὁ τότε Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης; κ. A. Briand κατέθεσεν εἰς τὴν Βουλὴν σχεδίων νόμου περὶ συμμετοχῆς; τῶν ἐνόρκων εἰς τὴν ἐφ' ἑαυτοῦ τῆς ποινῆς; καὶ τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐκτελέσεως; αὐτῆς. Π ὅτι τοῦ σπουδαίου τοῦτου ζητήματος; ἐπαρακινεῖται λεπτομερῶς; ἐν Γαλλίᾳ ὁ κ. Guyho ἐν τῷ συγγράμματι του «Les jurés mai tres de la peine».

(Ἐτετατὸν συνέχευα)

N. Θ. ΣΑ-Ι-ΤΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΘΛΙΓΟΝ ΠΡΟ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ

Τὰς 11 Μαρτίου 1821, ὁ Σουλτάνος διέταξε νὰ δόσῃ ὁ Μουρῆς; φρεπὰ ἐγγραφοῦ νὰ ἀποκεφαλίσουν τὸν Ραγιάν ὁ δὲ Σουλτάνος ὁ λεγόμενος Μουρῆς; καὶ Κεχαγάμπεϊ; δὲν ἔδωσαν; ταυτῆν ψφον καὶ θημάδος ὁ Σουλτάνος; τοὺς ἐξώρισεν. Τὴν δὲ 18 τοῦ ἴδου μηνὸς ἀπεκεφαλίσεν τὸν Μηχαλῆ; Σούτῆον, τὸν Μέγαν Λογδοῦτην Θεόδ. Νερούλον, κ.λ. ἐπιστήμοις; ἤρχισαν δὲ γενεὴν σφαγῆν εἰς τὰς ὁδοὺς; ἀκοιλοῦσθους δὲ ἀποκεφαλίζονται ὁ Κονατ. Μουρούνης; ὁ Ἀλέξάνδρος; Ράλλης; τὰς 10 Ἀπριλίου ἐξορίσασαν τὸν ἀοιδὴν Πατριάρχην Γρηγόριον τὸν Ε' καὶ τοὺς ἀρχιερεῖς; Ἀγχιάλου; Εὐγένιον, Ἰακωβον, κ.λ. Τὴν Μεγάλην Δευτέραν τοῦ 1821 ὁ ὁμοῦ Π. Μ. ἐνὸς πάντες ἐξοκρίοντο ἐν τῷ Πατριερχεῖῳ, ὁ ἀοιδὴν Πατριάρχης Γρηγόριος; Ε' κατέβη; τὴν κλίμακα, φέρον εἰς χεῖρας; κλειδιά καὶ ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν, τῶν μητροπολιτῶν Κασσαρίας; Λέρκων, Ῥέσιου, Καζιμῆδόνος, Νικημφείας; καὶ Νικαίας; ἐπεροῦθη εἰς τὴν θύραν τοῦ Πατριαρχικοῦ Ναοῦ, ἦν ἵσταντο καὶ εἰσλήθον εἰς τὸν Ναόν. Καὶ ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος; Ε' σὺς ἐν τῷ μέφῳ αὐτῶν παρὰ τῇ Ὁμοίᾳ Πύλῃ, ἐφῶνον ἄποσι τὰς ἐπὶ «Ἁγιοῦ Ἀδελφοῦ καὶ Σουλτείου; ὁδοῦς; πᾶς βλέπει εἰμὴ ὁ ἀκοιμοῦτος τοῦ Θεοῦ λειτουργοῦ ὁδοῦς; πᾶς βλέπει ἐντελέματα ἡμῶν; εὐχεσθε καὶ ὀφθαλμοῖς». Ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἐνετέλεστο ἡμῶν ἀριστοῦν κατὰ μὴ καταρῶσθ. Πρὸ μικροῦ ἀπευθύναντο ἀριστοῦν κατὰ τὸν ἐπαναστῶν ἀδελφον; μας, μαρτυροῦμεν ὑπὲρ Πάτερως; καὶ Πατριῶτος; δι' ὁ ὀφειλομεν ἵνα ἄραμεν αὐτὸν τῆς παρακλήσεως τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ὁ δὲ Πατριάρχης; Γρηγόριος; ἐξακολούθησεν λέγει; ὅτι; ἀπέβη ἀπὸ τῶν ἄκοινοῦν ἐκείνων ἀριστοῦν, ἀνοῦσσε δὲ ἀδελφοῦ τὸ μὸς συνέβη, τὸ ἐσοῦν τῶν παρελθόντος; Σαββετοῦ ἀφορδὸν δίκαιον; μου μοι ἀνεγὼν τὸ μενοσυνεκένετορεῦσθαι τὴν κλίμην μου, ὅτε δ' ἐκλείσει τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος; μου καὶ ἐλπίσασα ὀλίγα βήματα; πρὸς αὐτὴν μορφή φωνῆν ὀφθῆ; ἀφῆς ἐνώπιον μου; ἐτοιμιά μου εἶπε, πρὸς τὸ μαρτύριον, εὐλόγησον

οὐς; κατηρῶσθῃ καὶ μνημήθητὸν Χριστόν, τὸν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων ἀποθανόντα ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ; τοῦ μαρτύριον; σου ἔσεται εἰς σωτηρίαν τῶν Πιστῶν. Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ μου ἡ φωνὴν ὀφθῆ ἐγένετο ἄρπαντος. Ἡ φωνὴ ὀφθῆσεν τοσοῦτον ἀρμονικῇ καὶ πραεῖ, ὥστε εἰσῶν ἐν τῇ καρδίᾳ μου ὡς ἠδύτατον βάλαμον. Ὀλην ἐκείνην τὴν νύκτα; διήλθον ἐν προσευχῇ καὶ ἡ ψυχὴ μου ὀφθῆσεν πλήρῃ; ἀγαλλιάσεως; ἠδῆ δὲ περιεμένο ἀνυπομόνος; τοῦ μαρτύριον, μαρτύριον εἰς σωτηρίαν τῶν Χριστιανῶν. Ὁ ἀρχιερεῖς; ἀδελφοῦν ἐν πληρῇ σιγῇ καὶ κατανύξῃ τὸν Πατριάρχην, περιφροῦσθον ὑπὸ δακρύων ἱερῶν καὶ εὐσεβείας ἀποροῦντων; ἐκ καρδίας, ἀγάπης; μεστής; πρὸς τὸ Ἔθνος; Των. Ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος; δὲν εἰσήγαγεν ἐν τῷ κοιτῶνι τοῦ οὐδένα νὰ τὸν βοηθήσῃ ἵνα ἐκλυθῇ καὶ κατακλιθῇ καὶ ὡς ἔλεγεν ὁ δίκαιος; του Μελέτιος; πολλάκις παρετήρησεν ὅτι ἡ σφραγὴν τοῦ ποτὲ δὲν ὀφθῆσεν πιπτεῖται ἔνθα καὶ ὡς ἐκ τούτου συνεπαίρειν ὅτι ἐκοιμήτο; ἐπὶ τῆς ψφῆς; ἐνδεδυμένους; φέρον; κατὰσασα; χιτῶν; ἄλλοιων. Ἀγοιεν εἶπει ὁ Θεὸς Γρηγόριος; τὸ μαρτύριον; μου θέλει καὶ ὑμεῖς ἀκολουθήθη; μετὰ μικρὸν διὰ νὰ γίνῃ πλήρης ἡ Ὁμοία; εἴτα; εἶπειν, Ἁγιο; Νικημφείας; καθ' ὅ; ἐνώτερος; ἀναρτῆ; τα; λαμπρά; τῆς Ἁγίας; Τραπέζης; καὶ ἐνδουθεῖτε; τὰς; Τεραταίας; Σπυλάς; Σας, συγχρότως; δὲ ἐνδουθεῖτε; καὶ; ἄποσι, βοηθοῦμενος; ὑπὸ τοῦ Ἁγίου; Νικημφείας; Εἰσελθόντων; δὲ ἐν τῷ Ἁγίῳ; Βήματι, ὁ Πατριάρχης; ἔστη; κατὰ; πρόσωπον; τῆς; Ἁγίας; Τραπέζης; οἱ δὲ Σεβ. Ἀρχιερεῖς; περιεκύκλωσαν; αὐτὸν καὶ μετὰ; σύστημα; ἀκολουθίαν; ὁ Πατριάρχης; λαβῶν; τὸν; ἀπορισμὸν; ἔδωκεν; αὐτὸν; εἰς; ἐνός; τριπέδος; καὶ; μετὰ; τὴν; ἐμφάνισιν; ἑτέρας; ἀκολουθίας; λαβῶν; μίαν; τὸν; λαμπρῶν; ἐπέτρεψε; τὸν; αὐτῶν.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ Π. ΚΑΡΑΒΙΑΣ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1918

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Πολλὸ, μὰς; πάρα; πολλὸ; πενηνρὰ; ἡ; καλλιτεχνικῆ; κίνησις; τοῦ; μηνὸς; Νοεμβρίου. Ὁ; ἀπολογισμὸς; του; δὲν; μετρεῖται; οὔτε; εἰς; τὰ; δάκτυλα. Τίποτε; ἄλλο; ἀπὸ; τὴν; μεγάλην; Συναυλίαν; τοῦ; Δημοτικοῦ; Θεάτρου; καὶ; ἀπὸ; τὴν; Στρατιωτικὴν; ὁρχήσασαν; ὑπὸ; τὴν; διεύθυνσιν; τοῦ; κ. Καλομοίρη. Ἐνῶ; ὅμως; δι; ἡ; Συναυλία; τῆς; Στρατιωτικῆς; Ὁρχήστρας; ἐσημείωσε; μία; μεγάλην; ἐπιτυχία. Μεταξὺ; τῶν; μελῶν; τῆς; δικηρόντο; γνωστοὶ; καλλιτέχνη; τοῦ; Ὁδείου. Ἡ; χορωδία; των; εὐπρόσωπος; καὶ; μελωδική. Ὅλα; τέλος; πολλὰ; εἰς; τὴν; θέσιν; των, καὶ; ὅλα; αὐτὰ; δὲν; μοροῦσαν; παρὰ; νὰ; μᾶς; δώσουν; μίαν; ἐκτέλεσιν, καὶ; μετὰ; ἀκριβείαν, μὲ; χρωματισμὸν, καὶ; μετὰ; ποιήν; διερωμήνευσιν; τοῦ; πνεύματος; τῶν; συνθετῶν. Ἴδὸ; περισσότερον; δὲ; εὐχάριστον; εἰς; τὴν; συναυλίαν; αὐτήν, ἦτο; δι; τὸ; μεγαλότερον; μέρος;

τοῦ; προγράμματός; τῆς, τὸ; ἀπετέλεον; συνθέσεις; Ἑλληνικαί. Ὁ; Σμαράς, ὁ; Λαυράγας, ὁ; Μητροπόπουλος, ὁ; Λαμπελέτ, ἔδειξαν; ὄχι; μόνον; πᾶς; ὅσον, ἀλλὰ; καὶ; εἰς; πόδιν; δι; δὲν; ὑπελείποντο; κατὰ; πολλὰ; τῶν; Ἑθροπαιῶν; συναδελφῶν; των.

Ὁ; κόσμος; ὁ; παρακολούθησας; τὴν; Συναυλίαν; ἔργως; ἀπὸ; τοῦ; θέατρο; μὲ; ἕνα; εὐχάριστον; συναίσθημα; καὶ; διὰ; τὴν; ἐκτέλεσιν; καὶ; διὰ; τοὺς; Ἑλληνας; συνθέτας.

Ἄλλὰ; ἐὰν; ὁ; Νοεμβρίος; ὀφθῆσεν; στείρος; εἰς; κίνησιν; καλλιτεχνικὴν, ὀφθῆσεν; ἀνιδέως; πλούσιος; εἰς; ἐκπίδας. Μὰς; ἔδοκε; τὴν; ἐπιείδα; δι; ἴσως; ὁ; κ. Λαμπελέτ; — ὁ; ἐκ; Λονδίνου; — δὲ; ἔλθῃ; ἔδῳ; μὲ; θίασον; διὰ; νὰ; παίξῃ; τὴν; ὀπερέττα; του; «ὁ; Πρίγκηψ; Βαλεντινός». Ἐπίσης; Γαλλικῆ; ὀπερέττα; ἔκαμε; τὰ; πᾶσι; σχετιὰ; δὲ; ἀβήματα; διὰ; νὰ; μᾶς; ἐπισκεφθῇ; καὶ; νὰ; μᾶς; τέρηγῃ; κατὰ; τὸ; δάσχημα; τοῦ; χειμῶνος. Ἐκείνο; ὅμως; ποῦ;

είναι θετικότερον των δύο αυτών, ή σύστασις νέου θεάτρου, υπό τον τίτλον «Θέατρον 'Ωλείου»

Ο Μουσικός και Δραματικός Σύλλογος, του 'Ωλείου πραγματοποιούν ένα - ένα των σκοπών της ιδρύσεώς του, έχρημάτιον υπό τον τίτλον «Θέατρον 'Ωλείου» και ανεξάρτητον διοίκησιν, με τον σκοπόν να δώση σειράν παραστάσεων με τας διπλοματούχους του 'Ωλείου, και τις οίδε, ίσως νέαν ώθησιν εις την 'Ελληνικήν Σκηνήν.

Τδευχόμεδα .

Από τον προσεχή μήνα θα επαναρχίσουν αι διαλέξεις των «Διονυσίων». Έπίσης τον προσεχή μήνα αρχίζει τας παραστάσεις του νέου δράματος της 'Οπελέτας εις το θέατρον Παυελλήνων με τον «Μινδαρών». 'Γ' δεσποινίς Κοιτοπούλη επυλαιαμβάνει τας εργασίας της, εις το θέατρον της, και ο θίασος της Κας Κυβέλης με την ιδίαν επί κεφαλής θα έπιτοκερδή την Σύρον και ίσως και την Θεσσαλονίκην.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΕΝΘΗ

ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΡΕΣΤΑΝ

Ο Έδμόνδος Ρεστάν απέθανε. Το Παγκόσμιον θέατρον χάνει τον μεγαλειέτατον σύγχρονον συνθέτην του και η Γαλλία τον εκλεκτότερον ποιητήν της.

Ο ποιητής της «Μικρινής Πρωκτινής», της «Σαμοειτίδος και τώσον άλλων έργων, ήτο αύτός μια δόξα διά την μεγάλην πάτριον του. Το άμνηστον του σίχου, ο πλουτός της όμοιοκαταλήξιας, ή παρασημοτοχής των ειζόνων, και τών άφραστων των εντυπώσεων ήσαν τα κυριώτερα χαρακτηριστικά του έργου του.

Η Γαλλική ψυχή εξοντώνε πολλούς εις τα έργα του, αλλά και πολλούς έδωρήθη από τας ποιητικάς του έξάρσεις. Το γνωστότερον και το καλύτερον έργο του, εις το 'Ελληνικόν γούνον είναι ο «Στρανδ δε Μπερζερα» μεταφρασθέν υπό του κ. Στρατήγη.

ΚΕΡΚΥΡΑ-Ι ΚΑ ΠΕΝΘΗ

ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

Είναι φαινόμενον σκληρόν όσον και σύνθετος, άφρασαζονται από τον κόσμον πρόσωπα, αι ευγενέστερα και πλέον έξιδαντικευμένα ύπαρξεις. Είναι θέλησις της σκληράς, ειμαρμένης άδυσώτητης, από της οποίας δεν μας μένει παρά σκεμνίμενα να θρηνησώμεν την σκληράν άπολίαν. Διά μιανάκωχη φράσιν και ταύτην βέρβαι οι τέλει άναντα, ήθέλησε να πληρή με την τρυφήν της απόφασιν ή Μοίρα, απάσσομα από τας άγκυλάς της οικογενείας του και από της Κερκυραϊκής κοινωνίας, την ευγενήμονα σκεμνίθειαν τον Πέτρον Καραβάναν. Άρχιμουσικόν της Πολιαιάς Φιλαρμονικής Κερκυρας. Ψυχή υπερόχου λευκότητος, άμειρωμένη μόνον εις την θεατικήν της. Θείας Τέχνης, την οποίαν μέχρι λατρειας ήγάθησεν, έξη με ταύτης μόνον την δεκαν τρούρη, άδιάρρητος προς την κοινωνικήν βιοτάτην, πολύ μαζαρον των υλικών αναγκών. Εις την τούτην του κόσμου παροστασιο ή μετέωρον, δια να διαζώσθι μόνον άμνηστον φθόνου και να κατακλήθη τας ψυχάς των φιλομούσων συμπαικτιών του. Απειρητο τότε στυγιάτως ή στανία άσία του «διδασκαλίου» δικάνα κρηνή πάλιν μέσα εις το έργον της Τέχνης, της οποίας ύπήνεξ ο άκρίματος και ιδαντικός μυστης.

Η δέ κοινωνία, ή όποία μόνον εις τοιαύτας περιστασίας άντιρρυσθε την συμπαικτικήν και μεγαλολήψην μορφήν του εκλεκτού μουσικού της, περιέβαλε την ύπαρξιν του με πλέον αιδέρον ιδεώδους εκτιμήσεως, μεταβληθέντα

τώρα εις πλέον θλίψεω, διά τον πρόωρον θάνατον του. Την ήμέραν του θανάτου του, μιαν μελαγχολική ήμέραν του Νοεμβρίου άπ' ούρας πού ή Κερκυραϊκή φύσις, ντυμένη την πέμπτην σταγιά σπολή της και βρεμένη με σταγόνας γοηθείας διακρίων, σπύ λεί πο, κάπ περναίει, την ήμέραν έκεινρη δεν έλλασσε μόνον ή οικογενεία του την σκληράν άπολίαν, αλλά και όλόκληρος ή κοινωνία.

Στην τελευταίαν του κατοικίαν τον συνώδευσαν οι πένηθμοι ήτοι της άποφρασιθεσίας μουσικής του δεν ήσανίχοι αυτοί, ήσαν άνδρωπονοι οίμωγαί, ήσαν το μοιρολόι παιδιών που έχαναν τον πατέρα τους. Στανιόμουσική συνοδευούσα νεκρον παρουσιάζει πενήμωτέραν είκόνα. 'Αλλ' ήδη ή εκλεκτή ψυχή του εις κόσμους αιθέριους, όπον άπολαύει ότι εις τον άλλον αυτών κόσμον ίσως επεθύμησεν, ότι άνιερσέθη. 'Ας παρακαλή μόνον άπ' έκει τον 'Υμνιστον να στείλη βάλισμον παρηγορίας εις την τόσον σκληρά πληγείσαν οικογένειαν του, εις την όποιαν μένει μόνον ή Ιεανοποίησις ότι ή άγνή ψυχή του λαμβάνει εκεί της άνταμοιβής τον άμείρον τον στέφανον.

Κέρκυρα. Νοέμβριος

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1918

Είναι ο προπαρασκευαστικός μήν της νέας ζωής της ανθρωπότητος. Ο πρόλογος της διαρκούς, της αδιαταράκτου ειρήνης. Διεκόπη ο αίματηρός πόλεμος εις τα πεδία τών μαχών και συνεχίζεται ο πόλεμος των ιδεών εις τα πεδία των προσυννεοήσεων και των προσυνδιασκέψεων και των Συνεδρίων μέσα εν πολιτελή κτίρια και μεγαλοπρεπείς αίθουσας.

Αυτή εινε ή ζωή της ανθρωπότητος. Αμπτωις και παλλήροια. 'Υμνος και βάθος. Εύτυχώς ότι ο ισχυρός της ήμέρας, εκπροσωποι των νέων ιδεών, δεν σφυρηλατούν άλύσεις και δεν φιλοτεχνούν δεσμά εναντίον των Λαών, εναντίον των καταδικασμένων έθνηποτήτων, εναντίον της ήττωμένης ανθρωπότητος. Κάθε άλλο μάλιστα. 'Υπάρχει τόση έλευθερία πνεύματος, συνειδήσεως, αυτοκαθορισμού των τυχών εκάστου Λαού, πνείι τόσον άφθονος ο άνεμος της έλευθερίας, κυκλοφορεί με τόσην όρμην παντού και εις την συνειδησιν των Λαών, και εις τας άντιλήψεις των άρχόντων και εις τας 'Ανάτορα των άρχηγών και εις τας Καλύβας των τελευταίων άρχόντων του, με την άλήθειαν, θα άπαιτηθή δόσις ισχυράς άδιαντροπιάς γιά να εύρεθοϋν πληροί να χαλκείσων και την ελαφροτέραν πνευματικήν και ψυχικήν πίεσιν εις τις τύχας της Ανθρωπότητος.

Η Σκλαβία, το σύμβολον του ταπεινού παρελθόντος, το σίγμα του εκφυλισμένου πολιτισμού, το αίσχος της παροφίας των άθροωστικών ιδεών, είναι άντικείμενον των ισχυροτέρων διωγμών και τα τελευταία ψυχοραγήματά της είναι ο θρίαμβος της Δικαιοσύνης, της 'Ισότητος, της 'Αδελφότητος.

Ύπό το πνεύμα αυτό το όποϊον προσαρ-

μόζεται προς τας εθνικάς μας έλπίδας και προς τα εθνικά μας δίκαια, αναμένει ο υπό έλευθερον Ουρανόν και ο άλύτρωτος 'Ελληνισμός, τας αποφάσεις των αντιπροσώπων εις το Συνέδριον της ειρήνης.

Ύπό το πνεύμα αυτό και με την άντιλήψην αυτήν προσδοκά ο 'Ελληνικός Λαός τον διακανονισμόν των τυχών του.

Δεν ζητεί, ως έπαίτης ψυχία Δικαιοσύνης. Ζητεί ως έλευθερον Πνεύμα και έλευθερα Συνειδήσεις να αισθανθή και αυτός της 'Ιδέας και της Πίστεως τον θρίαμβον και την έπιβολήν.

Ο 'Ελληνισμός εν δικαία διαταραχή άγωνιζά. 'Αλλά δεν ε ν ο ο φόβος που τον έμπνείει, δεν είναι ή άμφιβολία, ή άοριστία που τον κλονίζει, δεν είναι ή έλλειψις εμπιστοσύνης που του διαταράσσει την ψυχικήν γαλήνην. Εινε το δικαιολογημένον ασθημα της άγωνίας δια τον ταχύτερον τεματισμόν του μαρτυρίου των αδελφών του, των υπόδπαίσιον έτι ζυγόν τελούντων ελληνικών πληθυσμών, και των υπότάσσημερινάξενι συνθήκας ζώντων υπό την άπειλήν του θανάτου και της καταστροφής.

Οι 'Ελληνες δεν θρηνηλογοϋν, δεν απολοφύρονται, δεν ίκετεύουν καν. Ο 'Ελληνισμός είναι δύναμις. Ο 'Ελληνισμός είναι ιδέα. Ο 'Ελληνισμός είναι ιστορία. Είναι ζωή, όρμη, θέλησις. Ο 'Ελληνισμός δεν εγνωρίσεν άκμην την άποκαρδύσιν, δεν άντιμετώπισε ποτέ την άπογοήτειαν. Ο 'Ελληνισμός είναι 'Ανάστασις, είναι Φλόγα, είναι Εύμορφία, είναι 'Αθανασία. Δεν εγνωρίσε ποτε την νέκρωσιν, την νύστι, την άποτελήματων.

Ο σημερινός 'Αρχηγός του Σάξς εκ της Σαρκός του, Αίμα εκ του Αίματος του, Πνεύμα εκ του Πνεύματος του, Ψυχή εκ της Ψυχής του, τον εκπροσωπει μέχρι τών μνηστιάτων του αίσθημάτων, μέχρι του τελευταίου των πόθων του, μέχρι και του ελαχίστου των μεγάλων εθνικών δικαίων του.

Ο 'Αρχηγός μας θωρακισμένος από της Φιλής την ζοιζότητα, από του Λαού την εύψυχαν, από του Στρατού τον 'Ηρωϊσμόν, από του πνευματικού μας κόσμου την ύπερόχον άγαλαμήν, εινε ο Μέγας Παραστάτης των υπεράτων εθνικών συμφερόντων και δλοι μας προσδοκώμεν από τας αποφάσεις του προσεχούς Συνεδρίου της Ειρήνης, την ικανοποίησιν της Φιλής μας και την εκλήρωσιν όλων των δικαίων εθνικών μας πόθων.

Ο Στρατός μας και την στιγμήν αυτήν της άνακολής και της περισυλλογής και ο Στόλος μας τας ήμέρας αυτάς του έορτασμού και των πανηγύρων και των έορταστικών ύποδοχών και των πανηγυρικών γευμάτων και των ένθουπωδών προσφω ήσαν και των θριαμβευτικών έπισκέψεων και άνεπισκέψεων των

Λαών, ο Στρατός μας και ο Στόλος μας, φρουροί άκλόνητοι του καθήκοντος, προσφέρου- και πάλιν τας ύπηρεσίας των στην συμμαχικήν ιδέα.

Ο Λαός μας δέχεται καρτερικώς και την θυσίαν αυτήν διότι διά μέσου των τελευταίων αυτών δοκιμασιών διαβλέπει την αίθριαν της νέας ζωής που έπιφυλάσσειται στον έλληνισμόν όλόκληρον, στον 'Ελληνισμό της Θράκης, στον 'Ελληνισμό της Μικράς 'Ασίας, στον 'Ελληνισμό των Νήσων, στον 'Ελληνισμό της 'Ελληνικής Αυτοκρατορίας που μόνον με την Γλώσσά της, με την Θρησκεία της, με το Πνεύμά της, με τον Πολιτισμό της, με την Καλλιτεχνία της, με την Σοφίαν της, με την ανεξάντηλον πνευματικήν της δύναμιν έσκόρπισε παντού της Γης όλα τα μωρομένα λουλούδια των ύψηλοτέρων ιδεωδών της άνθρωπότητος. Χάριν αυτής της αίθρίας δοκιμάζει άγογγύστως και την τελευταίαν δοκιμασίαν.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Η ελληνική ψυχική όρμη έξεδηλώθη άκροάτητος μέσα στην Κων/πολιν τας πρώτας ήμέρας της προσορμήσεως του στόλου μας εις την προκυμαίαν της Χρυσοπόλεως.

Είναι άπεριγραπτοι αι εκδηλώσεις της χαράς, του ένθουσιασμού, της μεθης, του πατριωτισμού αυτοϋς συμπαγείς και ήρωϊκούς 'Ελληνικούς πληθυσμούς της άρχαίας πρωτεύουσής της 'Ελληνικής Αυτοκρατορίας μας.

Όλη ή προσδοκία πέντε αλώνων συμτυνωμένη μέσα στα στήθη άγνού έλληνισμού έσκοπισθη σαν θύελλα, σαν καταγής στην άτελευθερομένη και έξηγιασμένην διά του ελληνικού Μαρτυρίου και της ελληνικής Θυσίας και της ελληνικής Παραδόσεως, άνιερυστην Πόλιν.

Το όλον της ειζόνος άντάξιόν προς τας λεπτομερείας και θα ήτο κατώτερον και της άσθενεστερας πραγματικότητος ή άποτίειρα της προγραφής.

Ο Στόλος μας, οι αξιωματικοί του, οι ναύται του, άπεθεόθησαν. Μια ελληνική άποθώσις άντάξιη προς τα όναρα της Φιλής μας και το ιστορικόν μεγαλειον του Λαού μας.

Μια άποθέωσις χαράς, ένθουσιασμού, μεθης, πατριωτισμού ήτο το προσδόνημα του Στόλου. Μια άποθέωσις έμμορφιάς, λατρειας ήτο κάθε ύποδοχη που έγένετο στα ελληνικά θαλασσοπολία, όταν ύπερέφανα και σεμνά ένερανίζοντο εις τοϋς δρόμους της Κων/πό-

λεως, Ὅσοι ἠτύχησαν νὰ παραστοῦν στὶς ἑρῆς αὐτὲς στιγμὲς τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς, ἀνεβαπίσθησαν, ἀνέζησαν, ἔλαβον καινούργιες δυνάμεις γιὰ τὸ δρόμο τῆς ἐθνικῆς ἐργασίας.

***

Οἱ «Τάιμς» ἐκπροσωποῦντες τὴν ὑγειέστεραν καὶ διανεστετέραν νεωτέραν συνείδησιν ποῦ δὲν ἀνέχεται πλέον μουσικὰς συνήθικας, συμπερονολογικὰς σκέψεις, ἰδιωτε-
ΑΝΑΙΝΕΟΜΕΝ λείς καὶ ὑστεροβούλους συνεννοήσεις μεταξὺ τῶν ἰσχυρῶν, ἀνακράζει μὲ τὴν ἔντονον φωνὴν τῆς παγκοσμίου ἐπιβολῆς των, ὅτι παρίσταται ἀνάγκη ἀπολύτου ὁμονοίας μεταξὺ τῶν Συμμάχων εἰς τὸ Συνέδριον τῆς Εἰρήνης. Ὑποδεικνύει ὅτι πρέπει νὰ εὐδοκῶνται οἱ οἱ εἰς σινοωτάτην μεταξὺ των ἐπαρῆν διὰ τὴν ἀποφύγουν τὸν κίνδυνον τῶν ἀπροόπτων ἐξ ἀλληλοσυγκρουόμενων βλέψεων καὶ ἐπάγονται τὰ ἐξῆς σπουδαῖα :

«**Ἀρπαγὴ ἀμφισβητουμένων χωρῶν ἢ δημιουργία διὰ προώρου κατοχῆς ψευδῶν τίτλων κυριότητος δέον νὰ καταπολεμηθῶσιν, ὡς ἡ πανώλης, ἐν ἀνάγκῃ δὲ νὰ κατασταλωσι καὶ διὰ τῆς βίας.**»

«**Ὁ νοῦν νοήτω καὶ ὁ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἰσότητος ἄς ἀναπνεύσῃ πρὸς τῆς βαδύτητος τῆς ἐννοίας τὸν ὑπερόχων αὐτῶν γραμμῶν αἱ ὅποια ἐξακολουθοῦν ὡς ἐξῆς : «**Τὸ ἔργον τοῦ Πανσυμμαχικοῦ Συνεδρίου δέον νὰ θέσῃ τὰ θεμέλια ἐνὸς καινούργιου Κόσμου. Κανένα ἴχρως ἐξ ὧν ἐτελέσθησαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἐκ μέρους οἰασιδηποτε Κυβερνήσεως, ἔστω καὶ συμμαχικῆς θὰ ἐπιτραπῇ νὰ μολύνῃ τὴν ἀτροσφαῖραν τῶν συζητήσεων.**»**

Καὶ εἰς ἐπίμετρον ἢ πρότασις τοῦ ἀφιχθέντος ἡδὴ εἰς τὴν Γαλλίαν Προέδρου τῆς Ἀμερικῆς κ. Οὐόλσον, ὅστις ζητεῖ νὰ δημοσιεύωνται τὰ πρακτικὰ ἐκάστης συνεδριάσεως διὰ νὰ μὴν ὑπάρχῃ τίποτις τὸ ὑποκρυπτόμενον τὸ λανθάνον εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν ἀντιπροσώπων τῆς μεταπολεμικῆς μας ζωῆς.
Ἀναπνέομεν.

«**Ἐνα μέτρον ὑπεράτατον πολιτισμοῦ καὶ ὀρθοτάτης ἐκτιμήσεως τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ Κράτους πρὸς τὰς ἀνθρωπιστικὰς ἀνάγκας τοῦ τόπου μας, δέον νὰ θεωρηθῇ ἡ ἀπόφασις τῆς Κυβερνήσεως πρὸς ἐπιψηφίαν νόμου ἐπιτρέποντος ἀτελεῖν τὴν εἰσαγωγὴν τῶν πρώτων ὑλῶν καὶ ἐπιπέλων καὶ παρέχοντος διαφόρους φορολογικὰς διευκολύνσεις εἰς ξενοδοχικὰς ἐπιχειρήσεις.**

ΤΑ ΥΑΙΡΑ ΤΩΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ οἱ τῆς Κυβερνήσεως πρὸς ἐπιψηφίαν νόμου ἐπιτρέποντος ἀτελεῖν τὴν εἰσαγωγὴν τῶν πρώτων ὑλῶν καὶ ἐπιπέλων καὶ παρέχοντος διαφόρους φορολογικὰς διευκολύνσεις εἰς ξενοδοχικὰς ἐπιχειρήσεις.

Ἐπανερχομένης τῆς εἰρήνης καὶ ἐπικρατούσης τῆς διεθνούς γαλήνης, ἡ Ἑλλάς θὰ ἐπιστῆρῃ ἑξαιρετικῶς τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ξένων καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ παρίσταται εὐπρόσπονος εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς.

Τὸ μέτρον τῆς Κυβερνήσεως θὰ ἐξυπηρετήσῃ σοβαρῶς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πλουτοπαραγωγικοῦ αὐτοῦ κλάδου ποῦ ἐκ πρώτης ὄψεως ὀφείδει τὴν εἰκόνα τοῦ βαθμοῦ τοῦ πολιτισμοῦ ἐνὸς τόπου.

***

Ἡ πῶτος συνεδρίασις τῆς ἐξαζολοιτουθούσης ἡδὴ τὰς ἐργασίας τῆς Βουλῆς ἡτοπανηργουικῆς. Μετὰ ἐξήμερον διακοπῆν τῶν ἐργασιῶν τῆς

Η ΒΟΥΛΗ ΤΗΣ 23 ΝΟΜΒΡΙΟΥ συνείρχετο διὰ πρῶτην φορᾶν ἀπὸ τῶν εὐτυχῶν γεγονότων.

Αὐτὸς δὲ ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως διακόψας τὸ πρῶτον τῆς Εὐρώπης ἐπέστρεψεν εἰς Ἑλλάδα διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς αὐτήν.

Ἐγκατέλειψε προσοικνῶς ὑψίστης σημασίας ἐθνικὴν ἐργασίαν διὰ νὰ προσδώσῃ τὴν ἀρμόζουσαν ἐπισιμότητα εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιπροσωπείας.

Ὁ κ. Σοφοῦλης, ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς, μὲ καταφανῆ συγκίνησιν ἀπηθύνηε πρὸς τὸν Στρατὸν καὶ τὸν Στόλον τὸν εὐγνώμονα χαιρετισμὸν τῆς πατρίδος καὶ ἐξῆρε τὸν πατροπαράδοτον ἠρωτισμὸν τῆς φυλῆς μας, δίκαιον δὲ φόρον τιμῆς ἀποδίδων εἰς τὸν κ. Βενιζέλον ἐξέφρασε τὴν χαρὰν τοῦ ἔθνους διὰ τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῶν Ἀντιπροσώπων τῆς χώρας καὶ ἐπρότεινε νὰ ἐγεροθῶσι πάντες καὶ νὰ διακηρῶσιν ὅτι ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος ἐγένετο ἄξιός τῆς Ἑλλάδος, ἄξιός τῆς Μεγάλης Πατρίδος, ἄξιός τῆς Ἐθνικῆς ἐγγυμοσύνης τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ὁλόκληρος ἡ Βουλὴ σείεται ὑπὸ ἐνθουσιασμόν. Ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἀποθεοῦται ἀπὸ φίλων καὶ ἀντιπάλων. Ὁ ὑπέρροχος Ἑλληνοεὐρίσκειτελος μίαν ἀληθῆ ἱκανοποίησιν ἐν τῇ ἐπιτέλεισι τόσοῦ δυσχεροῦς καὶ ἀκανθώδους ἔργου.

Κατόπιν ὁμίλησεν αὐτὸς κ. Πρόεδρος ἐν τῶν ὁρίων τῆς ἐπιφυλακτικότητος, ἐφ' ὅσον τὰ ἐθνικὰ μας συμφέροντα εἶναι ἀνατεθειμένα εἰς χεῖρας φίλων οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται εἰς τὸ στάδιον τῶν συννενοήσεων καὶ διαπραγματεύσεων.

Ἡ εἰκὼν τῆς Βουλῆς τῆς 23 Νοεμβρίου θὰ παραμείνῃ ἱστορικῆ. Θὰ ἀποβῇ ἐπι μᾶλλον προσφιλοτέρα ἢ ἀνάμνησις τῆς ἀνθεωρηθῆ ὡς ἀφειρηγία τῆς ἑσωτερικῆς γαλήνης καὶ συμφιλώσεως. Εἶναι ἀνάγκη ἢ Κυβέρνησις νὰ στραφῇ πρὸς τὴν ἐπιείκειαν, πρὸς τὴν συγγνώ-

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

μην, πρὸς τὴν λήθην. Νὰ μὴν ἀφήσῃ τὰ ἐγγλήματα ἀτιμώρητα, ἀλλὰ ἔξω αὐτῆς τῆς ἀντιλήψεως νὰ σταθῇ μὲ τὸ μέτρον πλήρους δικαιοσύνης. Νὰ σκορπίσῃ τὴν γλυκύτητα τῆς χάριτος εἰς τοὺς πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς καταδίκους, εἰς τοὺς ἔξοριστοὺς καὶ τιμωρημένους διαφοροτρόπως καὶ νὰ δεῖξῃ τὴν μεγαλοψυχίαν τῆς εἰς τόσον εὐτυχῆς ἐθνικᾶς στιγμᾶς.

***

Δὲν ἐξέπληξε κανένα ὁ διαμελισμὸς τῆς Αὐστρίας. Καὶ ἂν ὁ πόλεμος δὲν ἐγένετο καὶ ἂν ἡ Αὐστριακὴ ἦτα δὲν ἐληγολοῦσθαι, θὰ ἦτο ὁ θάνατος

Ο ΔΙΑΜΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ τοῦ Αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ, διὰ νὰ

δωσῇ τὸ σύνθημα τῆς ἀποσυνθέσεως, τοῦ διαχωρισμοῦ, τῆς γενικῆς τάσεως πρὸς πρὸς ἱκανοποίησιν καὶ ἀνάδειξιν τῶν ὑπὸ τὸ Αὐστριακὸν Στέμμα ἐθνικότητων.

Ἀντιθέτως ἐσκέπτοντο καὶ ἐπίστευον οἱ πολλοὶ διὰ τὴν Γερμανικὴν αὐτοκρατορίαν, τὴν ἠγαθὴν ἀροήτως εἰς τὴν ὑπεροχὴν μᾶς ἀδυσπάστου ὀργανώσεως, εἰς τὴν ζωικότητα ἐνὸς ἔθνους αεθατοῦ καὶ τιμωμένου παρ' ὄλων. Μολοῦσι ἐγνώριζον πάντες ὅσοι ἔζησαν πολλὴ ἢ ὀλίγη εἰς τὰς Γερμανικὰς χώρας διὰ τὸ μῖσος τῶν Βαναρῶν, τῶν Σαξῶνων κλπ. κατὰ τῶν Πρώσων ἢ το ἀποκαλύπτου, βαθῆ, κανεῖς ὅμως δὲν ἐπίστευον διὰ τοῦτο θὰ ἦτο ἱκανὸν νὰ ἐπιφέρῃ τὸ ἐλάγησον ῥήγμα, εἰς τὴν ἀδιάσειστον συνεντικότητα τῆς Αὐτοκρατορίας.

Αἱ ἀνθρώπινα ὅμως προβλέψεις πολλὰκις ἀποβαίνουν πλημμελεῖς. Ἀπὸ τὸ μῖσος καὶ τὴν ἀντιπάθειαν καὶ τὴν περιφρόνησιν ἐξεκολάπιετο καὶ τὴ ἀνώτερον, ἰσχυρότερον, ἐπιβλητικώτερον. Ἡ νίκη τῶν Συμμάχων. Αὐτὴ καὶ μόνη ἐπέφερον ὅχι ῥήγμα πλέον ἀλλὰ πλήρη κατάρρευσιν τῆς ἐνότητος τῆς Αὐτοκρατορίας. Ἡ χαώδης κατάστασις τῶν μικρῶν Κρατῶν ἐπαρῆχεται. Ἡ ἐξησθημένη Ὀμοσπονδία τοῦ Ρήνου ἀναρπάζεται. Ὁ διαμελισμὸς προβάλλει ἐπιφόρος καὶ τὸ ὀλιγότερον εἶναι ὁ διαχωρισμὸς εἰς Βόρειον καὶ Νότιον Γερμανίαν ὁλοτε βαθῆ τραυματῆ ἐπιφέρεται κατὰ τῆς Γερμανικῆς ἰδέας.

Σήμερον τελεῖται ἐκεῖ τρομακικὴ ζύμωσις. Ἀκόμη πλεον ἀδύνατα, πραγματοποιοῦσθαι. Καὶ τὰ ὅλα εἶναι ἀδύνατα, καὶ τὰ πλέον ἀρσοδόκητα. Δύο μόνον ἀπόψεις φαίνεται δὲν δύναται νὰ ἐπικρατήσουν. Ὁ Μπολσεβικισμὸς καὶ ὁ Αὐτοκρατορισμὸς. Ὁ διαμελισμὸς τῆς ὅμως εἶναι ἐκ τῶν πλέον ἐπιχειμένων.

Ὁ ὁμογενὴς κ. Ζαχάρωφ ἐδώρηται εἰς τὸ Κράτος 500,000 ρρ. πρὸς ἔδωσιν ἐν Ἑλλάδι μικροβιολογικῶν Ἰνστιτούτου.

Ἐθνικὴ εὐγνωμοσύνη ἐρείλεται πρὸς τὸν μαρτυρὸν διὰ τὴν ἐμπνευσίν του, ἡ ὅποια θὰ ὑπηρετήσῃ μὲγάλα κοινωνικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ συμφέροντα τοῦ τόπου.

Οἱ σοφοὶ τῆς Γερμανίας, ἐκλιπώσεως τῆς πίστεως τῆς Στρατοκρατίας, προέβησαν εἰς δηλώσεις ποῦ τοὺς τιμοῦν

«**Οἱ οὐδέμια ἔχουν γέσιν μὲ τὸ περιώνυμον μαρτυροῦν τῶν 93 σοφῶν, πᾶν ὑπεραμυνθέντων τῆς Κολτού.**

Ἐδῆμοσιθεῖ ἂν ἀγνοίᾳ των καὶ ἔφερε ψευδεῖς τὰς ὑπογραφὰς των.

Οἱ πλέον κορυφαῖοι Γερμανοὶ ἐπιστήμονες προέβησαν εἰς τὰς δηλώσεις αὐτάς.

Καὶ αὐτοὶ ὁ Ἐρλιχ, ἀπὸ τῶν τῶρον του διαμαρτύρεται.

Δημιουργεῖται εἰδικὸν τραῖνον Παρισίων-Ἀθηνῶν.

Τὸ θροσολόγιόν του θὰ εἶναι Παρίσιον-Μιλάνον-Βενετία-Τεργεση-Ἀγκραμ-Βελγρᾶτιον-Νύσσα-Σάβια-Πλατῶ-Ἀχρίστα-Ἀθῆναι καὶ τὰν-ἄλλων.

Θὰ ὀνομασθῇ Ἀκροπόλ-Ἐξπρές.

Θαλασπὴ ἀπὸ τὴν ἀρετήριαν του τὸ Σάββατον μετῆρ-βρίαν καὶ θὰ ἔρθῃ τὸς τέσσα Τρίτην ποῦ.

Θὰ ἀρχίσῃ νὰ λειτουργῇ τὸ βραδύτερον 1 Μαΐου 1919.

Εἰς τὴν Ἑλβετίαν, εἰς τὴν Δανίαν, εἰς τὴν Σουηδίαν διενεργήθη φαινόμενα Μπολσεβικισμοῦ τὰ ὅποια ὅμως ἐξηρανόθησαν στὴν πρώτην ἰσχυρὰ πνοῇ τῆς πολιτικαῖς πυγμῆς.

Παρητήθη τὸ Πατριαρχεικὸν Θρόνον τὸν π. μὴν καὶ Οἰκογενετικῆς Πατριάρχης Γερμανίας, ἀποδειχθεῖς ἀτυχῆς, ὑποβέβητορος τῶν περιστάσεων καὶ κατώτερος τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ ἀξιώματος.

Τοποθετήθη τὸ Πατριαρχεικὸν Θρόνον ὠρίσθη ὁ Μητροπολίτης Πρωσίας κ. Δωρόθεος.

Τὸν «Βαστανικὸν Σύλλογον» τὸν μεριμνῶντα ὑπὸ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἀγγλίων Κυριῶν ἀνευρέθηται ἡ εὐγενὴς Πρόεδρος τῆς Ἀγγλίας Λαίδη Γκράνβιλ.

Διὰ τὸ εὐγενὲς αὐτὸ ἔργον ἡ σύγκυρος τοῦ ἐλλεικτοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἀγγλίας ἀπευθύνεται πρὸς τὰς συμπατριώτικας τῆς καὶ πρὸς τοὺς Ἑλληνας ζητοῦσα τὴν χρηματικὴν ἀρωγὴν των.

Ὁδὲμια ἀμειβόλια εἶναι ἡ ἐκκλησιὰ τῆς ὑπερχοῦ Ἀγγλίας θὰ ἀποβῇ ἐξῆχος γονιμος.

Πλείστα ἀνηχητικὰ σημεῖα μαρτυροῦν ὅτι ὁ Ὀλλανδικὸς καὶ Ἰσπανικὸς Θρόνος κινδυνεύουν νὰ παραρροθῶν ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν Δημοκρατικῶν ἀνερων τῆς ἐποχῆς.

Ἡ αὐριον ἀγνωστον τὴ μᾶς ἐπιρροῦσσει.

Ὅλοιοι Γερμανικοὶ Θρόνοι κατέρρευσαν μετὰ πατάγου.

Λέγεται ὅτι οὐδὲς τοῦ Κρόμπτς, ὁ θουλλήθειος ὡς διάδοχος τοῦ πάπου καὶ πατρὸς του ἀπῆλθη καὶ μετετέθη εἰς μέσος ἀσπράξ.

Τὸν ἀπῆγαγιν ἀξίωματικῶς τῆς ἀεροπορικῆς ὑπηρεσίας.

Ἡ γρήνη μὲ διαφόρους περιπλοκὰς ἐθίρισε καὶ τὸν μὴν αὐτὸν τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως μας.

Εἰς ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου ἐπέφερε καταστροφὰς.

— Μελετάται η κατασκευή σφραγίδος ένωσης τήν Ηνώσπην με τήν Αερικήν.

— Θα κατασκευασθῇ υποθαλασσίως κάτω: τών υδάτων του πορθμού του Γιβραλτάρ.

— Τῆς ἑμπορικῆς ἀσυνειδησίας καί ἀισχροκερδείας ὑπερχον εἰκόνα ἔδωκεν ὁ κ. Νιρβάνας δι' ἑνός χρονογραφήματός του.

— Ἦτανε καραστατικώτατο, ζωντανό, ἐκφραστικόν, ἀληθινὴ ζωγραφιά.

— Το Συμβούλιον ἔργων καί στρατιωτῶν τοῦ Κάσσελ ἔλαβεν ὑπὸ τήν προστασίαν του τὸν Χίθεμπεργκ.

— Οὐδέποτε Δίξια ὑπέστη τόσον ραγδαίαν κατάπτωσιν.

— Ἡ Στρατοκτικὴ ράβδος προστατευμένη ἀπὸ μακρινότων τῶν Μπές.

— Ἐπὶ τῇ συμμαχικῇ νίκῃ ἐτελέσθη ἐνταῦθα πατριωτικὴ ἑορτή.

— Ἡ Γαλλικὴ Παρεικία καί ὁ Ἑλληνο-Γαλλικὸς Σύνδεσμος προσελθόντες πρὸ τοῦ Πρεσβευτοῦ τῆς Γαλλίας κ. Ντε Μπιγὸ ἐξήρουν μετὰ θερμότηρας καί συγκινητικότερας ἐκπρόσεις τὰ μέγα ἱστορικὸν γεγονός.

— Ἀδελφίαι πρὸς τήν Γαλλίαν καί τήν Ἑλλάδα ἠκούσθησαν ἐκατέρωθεν μετὰ τὴν πλέον βαθεῖαν συγκίνησιν.

— Εἰς τὴν Παλαιστίνην ἐσχηματίσθη Κυβέρνησις τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Κράτους.

— Πρωθυπουργὸς διορίσθη ὁ κ. Βρανδές καί τὸ Ὑπουργεῖον τῶν ἑρρακευμάτων ἀνέλαβεν ὁ περίφημος Μᾶξ Νορδάου.

— Ἐρῆθη ὁ διενεργούμενος ἔλεγχος ἐπὶ τῶν ἀναχωρούμενων ἐκ τοῦ λιμένος Πειραιῶς ἀτραπλίων.

— Ὁ ἔλεγχος θὰ ἀσκήται μόνον ἐπὶ τῶν ἀναχωρούμενων εἰς Μοῦδρον, Μῆλον, Κέρκυραν, Θεσσαλονίκην καί τὰς Ἱταλοκρατούμενας νήσους.

— Ἐπίσης θ' ἀσκήται ἔλεγχος διὰ τὰ ἀποκλείοντες ἐκ Θεσσαλονίκης ἀτιμύλια δι' Ἁγίων Ὄρος, Καβάλλων, Δεσαγαγῆς καί μέχρι Δαρδανελίων.

— Ἀπεχώρησεν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ Ὑπουργεῖου ὁ Ὑφυπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Ἀλβδος Ρέμπερτ-Σέσιλ.

— Ἀπερασίθη διὰ λόγους ἑθνικοῦς ἡ ἐπιθροῦνσις τῆς ἐκλογῆς τοῦ Πατριάρχου.

— Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας ἐπισκέψθη τὸ Παρίσι καί τὸ Βέλγιον γενόμενος παντοῦ δεκτὸς μετὰ ἀνυπόκριτον ἐκδηλωσιν ὑπεράτου ἐθνουσιασμοῦ.

— Ὁ Πρωθυπουργὸς Κλεμανσὼ καί ὁ Στρατάρχης Φῆς ἐπισκερθέντες τὴν Ἀγγλίαν κατέστησαν ἀντικείμενον τῆς πλέον ἀπεθεωτικῆς ὑπόδεξις.

— Ἡ συνδέσμος «Πρέδος» μία ἀπὸ τὰς προδευτικότερας ἐφημερίδας τῶν Ἀθηνῶν ὑπεκίνησε μ' ἑλὴν τὴν δύναμιν τῆς εὐκρινείας τῆς ἀγωνιστικῆς τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων.

— Οὐδεμία ὑπερβολὴ ἐστὶ τὰ προκύψαντα ἀγαθὰ θὰ εἶναι ἀνάλογα πρὸς τὴν ἐπιδικουμένον κοινωνικὸν σκοπόν.

— Ὁ Ἅγιος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Μελέτιος ἐτέλεσεν ἕνα ἀπὸ τὰ θρησκευτικότερα ταξείδια δι' ἕνα ἄνωτερον κληρικὸν ὄρατον φιλοδοξῶν καί βλέψων.

— Εἰς τὴν Ἀγγλίαν τοῦ ἀπεδέθησαν ἐξαιρετικαί σμυαί καί μετὰ τὰ ἰδιαιτέρα ψυχικὰ καί πνευματικὰ του χάρισμα κατέκτησε τὴν ἐκτίμησιν καί τὴν συμπάθειαν τῶν ἀνωτέρων κύκλων τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας.

ΕΝΤΟΚΑ ΤΑΜΙΑΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ

Ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Βαν καί Γην σειρὰν τῶν ἐντόκων γραμματίων τοιαύτην δραχμῶν 1,000, 10,000, 100,000, μετὰ προθεσίαν ἐξοφλήσεως τρίμηνον καί ἑξάμηνον.

Τὰ ἐντοκα Γραμμάτια ἐξοφλοῦνται κατὰ τὴν λήξιν των παρὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καί προεξοφλοῦνται παρ' αὐτῆς, μετὰ μικρὸν τόκον.

Διὰ τὰ Γραμμάτια τῆς τομῆνον προθεσίμας πληρώνεται τόκος 4 1/2 ο)ο ἐνῶ διὰ τὰ τῆς ἑξαμήνου 5 ο)ο.

Ὁ τόκος οὗτος πληρώνεται ἀφαιρούμενος ἀπὸ τὴν τιμὴν τῆς ἀγορᾶς αὐτοῦ.

Εἰς τὸν κατωτέρω πίνακα φαίνεται ἡ τιμὴ τῆς ἀγορᾶς καί ὁ ἀναλογῶν τόκος καί ἡ τιμὴ τῆς ἐξοφλήσεως.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ ΤΡΙΜΗΝΟΥ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ			ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ ΕΞΑΜΗΝΟΥ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ		
Τιμὴ ἀγορᾶς	Ἀναλ. τόκος	Τιμὴ ἐξοφλήσεως	Τιμὴ ἀγορᾶς	Ἀναλ. τόκος	Τιμὴ ἐξοφλήσεως
98,887,50	1,112,50	100,000	97,560,95	2,439,05	100,000
9,888,75	111,25	10,000	9,756,10	243,90	10,000
988,90	11,10	1,000	975,60	24,40	1,000

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΝ

'Ολόκληρος σελίς εις ἓν τεῦχος	Δραχ. 60
Ἡμίσεια » »	» 35
Τέταρτον σελίδος » »	» 20
᾽Ογδοον » » »	» 12

*Διὰ χώρων μικρότερον αἱ τιμαὶ ἀνάλογοι
Δι' εἰκονογραφημέας διαφημίσεις, δι' ἕξ τεύχη ἢ περισσότερα ἰδιαίτεροι συμφωνίαι*

ΕΡΓΑ ΤΗΣ Δ^ΟΣ ΕΥΓΕΝΙΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΥΣΙΣ	Φρ.
Διηγήματα Α'. Τόμος	3.00
» Β'. »	2.00
» Γ'. »	1.50
Ἡ Γκυόρνια Ἱστορικὸν μυθιστόρημα ἕξ ὑπερπετακοσίων σελίδων	5.00

ΑΝΕΚΔΟΤΑ
Ἡ Μοναχὴ Δράμα Βυζαντινὸν τρίπρακτον.
Ἡ Ἐξελκωρὸς Δράμα κοινωνικὸν τρίπρακτον.
Ἡ Κλεφτοπούλα Δράμα Ἱστορικὸν τρίπρακτον.
Ἡ Τζένη μὲ τὸ γέλοιον τῆς Κοινωνικὸν δραμά- τιον μονόπρακτον μεταφρασθὲν εἰς τὴν Ἀγγλικήν.
Ἡ Ὄταν λείπη τὸ χορὸν Δράμα κοινωνικὸν τρί- πρακτον. Πάντα Διδαχθέντα ἀπὸ τῆς Ἑλλ. Σκηνῆς.

Σειραὶ τῆς «Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως» τοῦ Α'. Β'. Γ'. Δ'. Ε'. ΣΤ'. Ζ'. Η. καὶ Θ. ἔτον πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖά μας πρὸς 30 φρ. ἐκάστη

ΠΡΑΚΤΟΡΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ ΔΙΕ ΔΑΝΟΥ
ΝΑΥΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΤΗΛΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 10-01, 4-31

ΠΡΟΝΟΙΑ

ΤΗΛΕΦ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ 1-21

ΠΡΑΚΤ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΜΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
ΔΙΕ ΑΓΕΛΦΟΥ ΔΑΝΟΥ & ΣΙΑ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΤΑΒΕΒΑΗΜΕΝΟΝ

ΔΡΑΧ. 2.000.000

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΚΑΤΑ ΚΙΝΔΥΝΩΝ

ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ - ΣΚΑΦΩΝ - ΚΕΡΑΩΝ - ΛΕΙΩΝ

POLICES FLOTTANTES - ΣΥΜΒΟΛΑΙΑ ΤΑΧ. ΔΕΜΑΤΩΝ

Πρακτορεία εις ἄλλους ἰσους λιμένας